

1/139
T. K. Krishna Menon

பாவுற் ட.

(354)

அறுவரிதம்:

நுதி. நாலையனப்பனிக்கருணவுக்கரங்
வி. எஃ.

ஓ 48
—
14, 34

“விவாக் தில்லைக்காயர் ஏழையலை”

வேத்தல்—திணவிதொங்குத்.

Q 4432

THE STATE MUSEUM, TRICHUR.

Free Reading Room—Krishna-Kalyani
Endowment from
Mr. & Mrs. T. K. Krishna Menon.

Serial No. 439

~~co 1432~~

Section 2

Name of book മാര്യാദ

2

അതുവരിതം.

നംബർ ഫ.

അതർ. നാരായണപ്പൻകുമാർ ബി. എ.
എഴുതിയത്.

പ്രസാധകൻ
വി. എം. നാരായണപിള്ള.
“ദിവാൻ കുള്ളൻനായർ—ആദ്ധ്യാത്മക
ചേത്തല—തിരവിതാങ്കുർ.

ഫോറതിപ്പ് കാപ്പി 100
“രാമാനജൻ” അസ്സ്—ചേത്തല.
ഫംഗം വില ചക്രം ര
പക്ഷ്യവകാശം ഗന്മാലയ്യ്.

ആദ്ധ്യാത്മക മുദ്രയിലുാത്ത ചുമ്പുകൾ
പ്രാജനിമ്മിതമായിരിയ്ക്കും.

മുഹമ്മദ്.

ഒരു മനസ്സും സ്വന്താവത്രണം അയാളിട ബാലശാഖിലെ വില്ലാല്ലാസർത്തിയെ എറക്കുക്കര അവലംബിച്ചിരിയ്ക്കും. ബാലവില്ലാല്ലാസം ശ്രാംനഹലപത്രാസ്തമാങ്ക നാതിന് അവരെ ഉത്തമജാളായ അരുദർശനങ്ങളാട്ട് പരിചയസ്ത്രീത്താണ് എല്ലാവിധത്തിലും ഉചിതമായിട്ടുള്ളതും കൊണ്ട് രണ്ടുവിധത്തിലുള്ള പ്രഭ്രാജനം സിലബിയൂക്കനാതാണ്. നനാമതായി, അവരിൽ ധമ്മങ്ങവാധം ജനിപ്പിയൂക്കനാതിന് ഇരു കമ്മകൾക്ക് പരിപ്പിയൂക്കനാതുകൊണ്ട് രണ്ടുവിധത്തിലുള്ള പ്രഭ്രാജനം സിലബിയൂക്കനാതാണ്. നനാമതായി, അവരിൽ ധമ്മങ്ങവാധം ജനിപ്പിയൂക്കനാതിന് ഇരു കമ്മകൾക്ക് പരിപ്പിയൂക്കനാതുകൊണ്ട് രണ്ടുവിധത്തിലുള്ള പ്രഭ്രാജനം സിലബിയൂക്കനാതാകനു. പെൻസൈറ്റജിവിതമാത്രകകളിട കാഴ്ചിബം ദ്രോവാധം പുരാണത്തിമാസങ്ങളെ വായിയൂക്കനാവയുടെ സംഖ്യ ഇജ്പാർ കിരണ്ടാരുകരഞ്ഞതാണ് വരുന്നതു. ഇതുവളരെ ശ്രാംപ്യമായ അവസ്ഥയാകനു. അജത്താനതിനിരാവരണമായും കുതമായും ഏതുവാദിക്കുന്നതും അജത്താനതിനിരാവരണമാരായ

നമ്മുടെ പുരുഷാചാര്യനാർ നിമ്മിച്ചിട്ടുള്ള രാമായണാർ ഗ്രന്ഥങ്ങളോട് വെറുപ്പുകാണിയ്ക്കുന്നവർ ഇന്ത്യാർ ഒരും അപൂർവ്വമല്ല. ഈ അനാദിരജുല്പിയെ നിറുത്തേശം നാൻ പ്രിയ്ക്കാത്തവക്ഷം ഇന്ത്യൻ മഹാജനമണ്ഡലം തെരിഞ്ഞിരിഞ്ഞെന്നോക്കവാൻ ഇടയാണ്.

ആശ്രംഖരിതമെന്ന ഈ ചെറിയ ഗ്രന്ഥം മുൻപു സ്ഥാവിച്ചു രണ്ട് ഉദ്ദേശ്യങ്ങളോടുകൂടി നിമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. അവിടവിടെ പുരാണങ്ങളിൽനിന്ന് ധാരാളം ഉല്ലരിച്ചിട്ടുണ്ട്. കമക്കൾ കഴിയുന്നതും ലളിതമായ ഭാഷയിലാണ് എഴുതിയിരിയ്ക്കുന്നത്. എന്നാൽ, മുതഗതിയായി എഴുതി തനിതന്ത്രകൊണ്ട് സ്വല്പിതങ്ങൾ ടെക്യിക്കം പുസ്തകഗ്രാഫിര തനിൽ കടന്നുകൂടിയിരിയ്ക്കും. അവയെതാഴുത്തവതിപ്പിൽ മാറുന്നതിനമാത്രമേ നിവാഹമെങ്കിൽ. ബാലനാക്ക് ഇരു ഉള്ളം എത്തെങ്കിലും പ്രഭ്രാജകീവിയ്ക്കുന്നവക്കിൽ ഗ്രന്ഥകത്താവിന്റെ വളരെ ചാരിതാർമ്മത്തിന് വഴിയുണ്ട്.

എന്ന്

ആർ. നാരായണപ്പൻകുമാർ

കൂവൻ.

എ. പൊലുടക്കത്തി.

“നല്ലവചനങ്ങളെല്ലാവരുംചോല്ലു -
എല്ലാക്കണ്ണമാത്രയമല്ലാജിഗ്രഹയൻ.”

നമ്മുടെ ദ്രോഡിയിൽ പെട്ടനാത്രം, പേടാത്തത്രം ആയ
എല്ലാ വരാവരങ്ങൾക്കും കാരണം സർവ്വരക്ഷതനായ
ഖ്രിസ്തപ്രവർത്തന. ഖ്രിസ്തപ്രവർത്തനയുമുണ്ടായാൽ സാ
ധിക്കും അതുതകാര്യവും ഖല്ല്. താഴെ വിവരിക്കുന്ന പോ
ക്കന്ന പുരാണകമ ഈ വാസ്തവം വേണ്ടപോലെ വെള്ളി
പൂട്ടത്തുനാ.

അദ്ദേഹ തുറന്നുകുറഞ്ഞെന്നും, മധുരാപുരിയിൽ
“ഉത്തരാനപാദൻ” എന്ന ഒരു പ്രസിദ്ധനാമ രാജാവും
വാണികനും. അദ്ദേഹത്തിൻ, രണ്ട് പത്തിമാരണങ്കാശി
ങന്നും. അവരിൽ സുന്നിതി അന്തുന്തരക്കതയായ ഒരു ഗ്രന്ഥ
ശാലിനി ആയിരുന്നു. എങ്കിലും, അതിനുപരവതിയായ സു-
ദി ചിയോട്ടാണ് “രാജാവിന്റെ അധികം പ്രേരണങ്ങൾ ദിനം

തു്. അനുനിമിത്തം അവളുടെ പത്രനായ ഉത്തരവാദം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാതാലുഭാജനമായി ബന്ധിച്ചു.

വരിയ്യുൽ രാജാവു് ക്ഷേഗം കഴിഞ്ഞു്, അരബ്മനയിൽ സുജചിയോടും, ഉത്തമനോടുംകൂടി ആനന്ദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നും, സുനിതിയുടെ പത്രനായ മുൻ രാജസന്നിധിയിൽ ചെന്നന്നിനു. ഉത്തമനൈപ്പോലെ തനിയ്യും പിതാവിന്റെ മടങ്കിൽ ഇങ്ങനാൽ കൊള്ളാമെനു് ആ കൂടിയു് മോഹമുണ്ടായിരുന്നു. കട്ടികൾക്ക് പിതുലാളി നാതോളം സുവാദമായി മറരാനമില്ലപ്പോ. ഉത്തരാഖംഡാദനാകട്ടെ, സുജചിയേ ദയനു് യുദ്ധനോടു് ഉരിയാട്ടു കപോലും ചെയ്തില്ല. സുജചി മുത്രകൾക്ക് “ഉണ്ണി എ എന്തിനാണു് ഇഷ്ടിനെ ചുററിപ്പുറി നടക്കന്നതു്? മുട്ടൻ രൂക്ഷശ്വാസവിലിരിയ്യുന്ന മധ്യവൃദ്ധിവാൻ അതുപരിയുണ്ടു് തു് നിഷ്പച്ചമല്ലോ? നീ ഭാര്യയുണ്ടായായ സുനിതിയുടെ ഉദരത്തിൽ ജനിച്ചപോയി. അതുകൊണ്ടു് രാജാവിന്റെ മനസ്സിൽ ഇരിയ്യുന്നതിനു് നിന്നും സാധിയ്യുകയില്ല.” എന്നു് ആക്ഷേപാസപരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

വിറാമമായുടെ കർണ്ണവാക്കകൾ ബാലൻ്റെ ചെവിയിൽ പതിനിന്ത്തു് സ്ഥാപിച്ചു, അവൻ ലജ്ജിച്ചു്, അ.വി.ഒന്നിനു—പോയി. “കാഞ്ഞം! അച്ചുരാം എന്നോടു് സ്നേഹമില്ലാതായ ശ്രൂ?” എന്നു് വിച്ചാരിച്ചുകൊണ്ടു് അവൻ വേഗം അമ്മ

യുടെ അട്ടക്കലേഡ്യൂളും തിരിച്ചു. പിതാവും കൈവെടിയന്ന തായാൽ കുട്ടികൾക്ക് മാതാവുതന്നൊന്നാണ്ടും ആരു യസ്ഥാനം.

സുനിതി കണ്ണിറിക്കു മുഴക്കി. ചന്ന തെൻ്റെ മകനെ “മനിച്ചതിൽനിന്നും വാരിയെടുത്തുമോ! മാറിവണ്ണച്ചു ചു സൗംഖ്യം തച്ചേരും പൊടിയും നയനസല്ലിവും” തുട ച്ചു, മടിയിലിങ്കത്തി, രാധമായി ആദ്ദേഹിച്ചു. അവ സീരു സങ്കടത്തിനേതി കാരണങ്ങൾ എല്ലാം അറിഞ്ഞിട്ടും ആ ശ്രംശാലിനിയുള്ളും ലോറോപോലും കോപത്രണായില്ല, “ക്രൈസ്ത! നി ഇളയമ്മയോടു ഇരഷ്ട്ടിരിയുള്ളതേ! തൊൻ ഭാഗ്യഹീനയായതുകൊണ്ടു” നിന്നുക്ക് ഇതു അറിഞ്ഞുവരുമ്പോൾ വ നാശവന്നു. ഇന്ത്യപ്രേരണ എല്ലാവർക്കും ഒന്നപോലെ ഉള്ളവ നാണ്ണാണ്ടും. അതിനാൽ ഇന്ത്യപ്രേരന്നതുനെ ജീയുള്ളുക്.” എന്നപരംതുമാതാവും കട്ടിയെ ആശപരസിപ്പിച്ചുതേയുള്ളതി.

ഈ വാക്കുകൾ ആ ബാലനെ അന്ത്യിക്കം സന്തോഷി പ്പിച്ചു. മാതാവിന്റെ ആജാതാനുസരിച്ചും മഹാവിജ്ഞ വിനെ സേവിയുള്ളവൻ അവൻ ഉറച്ചു. തീരേ പ്രായം കറഞ്ഞ തന്റെ പുത്രനെ വിട്ടപിരിയുന്ന വിഷയത്തിൽ സുനിതിയുള്ളും അല്ലെങ്കായിരുന്നു. എങ്കിലും, “ഈ- ശ്രീരജനത്തിനാണ്ണാണ്ടും അവൻ പോകുന്നതും.” എന്ന വിചാരിച്ചുമാത്രം സുനിതി സമാധാനപ്പെട്ടു. അവൻ അ-

മുയുടെ അംഗരുഹിഷ്ടിം വാങ്ങി, ഉടൻതന്നെ മധുവന തൃതിലേയുള്ള് പുറപ്പെട്ടു.

വഴിമലേരു വിജ്ഞാലക്ഷതനായ നാരദമഹാഷി അവനെ എക്കന്നായി പ്രോക്കന്തതകണ്ട് അത്തലതപ്പെട്ടു. “ക്രൈസ്ത! നീ ആത്മ? തനിയേ എങ്ങോട്ടുപ്രോക്കനും നിനക്കു് അപ്പോന്മാധ്യമില്ലയോ? എന്തിനാണു് നീ വന്നതിൽ സഖ്യരിയ്ക്കുന്നതു്.” എന്നു് അദ്ദേഹം അവനോടു് ചോദിച്ചു.

രാജക്കമാരൻ മഹപടിയായി തന്നെ ഉദ്ദേശ്യം മുഴുവനം മഹാഷിയെ അറിവിച്ചു.

സാധാരണ ബാലന്മാരിൽ കാണാത്ത വിനീതലാവധം, ഭക്തിയും ഖ്രിസ്തവദിനാഭ്യന്തരകണ്ട് നാരദൻ അവനെ അംഗരുഹിച്ചിട്ടു് അവിഭേദനിനം മറത്തു. ഗ്രാമകമ്മണ്ണഭക്തു് ചേരാം ത്രൈയുക്കുനവക്ഷിഷ്ടു് മാർദ്ദണഭൈസ്തവം തെളിഞ്ഞതിരിയ്ക്കുമെന്നു് ആസിശ്വമാനമല്ലോ.

യുവൻ പിന്നീടു് മധുവനത്തിൽ പ്രാവശ്യിച്ചു് തപസ്സത്താണി. എന്നും രാവിലെ ഉണന്റു്, ദിവ്യതീര്ത്ഥങ്ങളിൽ കൂളിച്ചു്, അവൻ വിജ്ഞാവിനെ ഭജിച്ചുവന്നു. ആത്മാത്മമാസത്തിൽ വെറും ധ്യാനമുലങ്ങാം മാത്രമേ ഭക്ഷിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ. അട്ടത്തമാസത്തിൽ കാകനികളുടെ സ്ഥാനത്തു് പുല്ലും ഈ പയും ഉപയോഗിച്ചതുടാണി. അതും ആഴ്ചയിൽ ഏറിയുള്ള

മാത്രമാക്കി. ഇങ്ങനെ ക്രമേണ അവൻ ആരമ്പാരം തീരെ ചെടിഞ്ഞു.

ഈ ബാലപ്രക്രിയയോ കാണമാൻ അവിടെ പലയം വന്നേഹെന്ന്.

അവരിൽ തെവൻ:—

അഭൈ! ഈ എത്ര കമ്മ്യാണോ? കട്ടികളിൽ തപാ സൗഖ്യത്രട്ടാണിരിയ്ക്കുന്നവോ?

മററാഞ്ഞവൻ:— ഈ ഒരു ഒരു സാധാരണ കട്ടിയാ കൊന്ന് ദിനഞ്ഞാണ്. രാജവിവാദം അവനിൽ തെ കുണ്ടതുകാണുന്നണ്ട്.

മുന്നാമൻ:— ഈ കമാരൻ ഉത്താനപാദാന്തർ മക കായ യുവനാണോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അരമന്നയില്ലാണോ യ സംഗതികൾ ഒന്നം നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞതില്ലോ? അവിടെ “ചേട്ടത്തിയും അനഞ്ജത്തിയും തങ്ങളിൽ ചട്ടികലാജിസ്റ്റും ഒക്കെത്തുപോത്” എന്ന് ആളുകൾ പാടിക്കൊണ്ടു നടക്കിയാണാല്ലോ.

നാലാമൻ:— രാജാവായാലെന്തും? അപ്പേക്ഷിലെന്തും? രണ്ടായിരുണ്ടായാലുള്ളതു അവസ്ഥ ഇത്തന്നായാണോ.

ആളുകൾ ഇങ്ങനെ പലവിധത്തിൽ സംസാരിച്ചു ത്രട്ടാണി. യുവൻ തന്റെ ചുറവുള്ള സംഗതികളുണ്ടാണെന്നും അറിയാതെ ഇഷ്ടപരനിൽ മാത്രം മനസ്സാശ്ചീയകാണി

അന്ന് ടെവിൽ മഹാവിജ്ഞാൻറെതാഴിച്ച് അവൻറെ ഒ വിൽ പ്രത്യക്ഷിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിറുരേഖയിൽ കണ്ണമാത്രയിൽ അവൻ ആനന്ദത്തിൽ മധുകി; രക്ഷാം പോലും പറയുന്നതിൽ ശൈത്യപ്പാതയ കഴിക്കി; വിജ്ഞ വിജേന്റെ പാദങ്ങളുടെ ശിരസ്സു ചുരുക്കം, ശിരസ്സു തൽ പാദം വരേയും നോക്കിക്കൊണ്ട് അവിടെനിന്ന്; ടെവിൽ താ ണ്ഠവിണ്ട് അനേകംപ്രാവശ്യം നമസ്കരിച്ചു.

മഹാവിജ്ഞ അവൻറെ അതിരറ ഭക്തിക്ഷണ്ട് നല്ല പോലെ പ്രസാദിച്ചു; അവനെ ഭ്രമിക്കിൽനിന്നും കോരി യെടുത്ത് ദേഹഭോക്താട് ചേത്ത് തുടകി; “മനവനായഴ കോട്ടശത്രുക്കളിൽമെന്തിയ വാഴുക,” എന്ന് അനാഗ്രഹിച്ചു. മഹാവിജ്ഞ അവിടെനിന്നംഭരണത്തോപ്പാർ ബാലൻറെ വിചാരം തുണ്ടിയമാക്കിതന്നു. “കഷ്ണം തൊൻ ഉടൻതന്നെ മോ ക്ഷമതയെ വരിച്ചിപ്പിപ്പേണ. എനിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാം ഭത്തിൽ എന്നെയും ലഭിയ്ക്കാമായിതന്നു. തുനി വ്യസനി ചീട്ട് ഏതുപ്രയോജനമാണെങ്കിൽ.”

ഈ വിചാരംജാലോട്ടുകൂടി ആവൻ രാജധാനിയിലേ യും പോകരാൻഡാങ്കാഡി. ആ അവസരത്തിൽ എത്തിരോറ കൊണ്ടപോകവാനായി ഉത്തമൻ അവിടെ വന്നേംബന്ന്. രണ്ടപേരംകൂടി പിതാവിനെ കണ്ട് ഭക്തിചുംപും വന്നിച്ചു. ആവൻ സൗഖ്യവിയേയും വദിയുംതിരിപ്പിപ്പു. സൗന്തിവള്ളരക്കാലമായി പിരിഞ്ഞിരുന്നു. തന്റെ ഓമനയാ

യ പുത്രനെ കണക്കുപ്പാർഡ തേങ്ങികരഞ്ഞപോയി. അവൻ അന്നടവിച്ച സങ്കടങ്ങളോത്ത്, കറിനമായ ഭജവും, ഈ പ്പും ലഭിയ്ക്കവാൻ ഇടയായ ദിവു പദവിയോത്ത്, അള്ള വില്പാത്ത ആനന്ദവും, ശേസമയത്തെന്ന സുനീതിയുടെ എഴയത്തിൽ തിക്കിക്കയറി. സുഖവിയും വളരെ പദ്ധതി തവിച്ച.

ഇതിന്റെരേഖം രാജാവും വാനപ്രസ്ഥം സ്വീകരിച്ചുത്തുവരെ യുഖനമായി പിഠിയാതെ പാത്ത്. ഒട്ടവിൽ രാജുഭാരം മൃച്ചവനം അശ്വനെ ഏറ്റപ്പിച്ചിട്ട് അലേഹം വനത്തിൽ ഫോയി തപംചെയ്തു. യുഖന്റെ ഭരണകാലം പ്രജകൾക്ക് അത്യന്തരം ശ്രേണംമായിരുന്നു.

യുഖൻ ഈ അവസ്ഥ ഏച്ചിടന്നിനാണോ ഉണ്ടായതു്? ഇംഗ്രേസ്സം ചെയ്യാതിരുന്നവെങ്കിൽ അവൻ ഈ വിധം ഘൂജ്യനായിബുധവിയ്ക്കുമായിരുന്നോ? കളിക്കും ലയിച്ചു് ഉല്ലാസമായി നടക്കുന്ന കട്ടികൾ ഇംഗ്രേസ്സം സ്റ്റർ മാഹാസ്ത്രത്തപുരിഞ്ചുമ്പിലും ചാക്കിനണ്ണേരോ?

“ അരക്ഷിതംവിഷ്ടമിനെവരക്ഷിതം സുരക്ഷിതംവെവരവതംവിന്നുതി.”

ഒ. ഔവിഡ്രോവൻ.

“സത്സംഗംതന്നെയല്ലോ മോക്ഷത്തിന്ത്പാരമോത്താൽ ചുന്നംഗംനരകത്തിന്ത്പാരമെന്നറിഞ്ഞതാലും.”

സത്ര ശഭ്ദമായി സംസ്കർണ്ണപരയുകയും, സർക്കടകൾ കേൾവന്നാൽ തിൽ സദാ ഉസാഹതോടുകൂടി ഇവിയുടെ യും ചെച്ചുനാവകൾ മാത്രമേ സർഗ്ഗതി ഉണ്ടാക്കുകയുള്ളൂ. കുറൈ കാലത്തിന്റെപ്പും അംഗിരസ്സ് എൻ പേരോടു കൂടിയ ഒരു ഉത്തമഭൂഷണമനാം ജീവിച്ചിരുത്തിയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇളയപുത്രൻ ബാല്യം മുതൽക്കെതനാ മെഴനാവലബീ യായിരുത്താണ്. വെറും മുക്കാണ്ടാം അവേനെ ഏല്പാവയം തെറിലശരിച്ചപോയി. എഴിലും, പിതാചിന്റ് അയാളോടു ഉള്ള സ്നേഹത്തിന് ഒരു കരവും ഉണ്ടാക്കിയാലും. ബാലുത്തിൽത്തന്നെ ജാതകമംങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹം കഴിച്ചു. അതുപോലെതന്നെ അയാളുടെ ചുഡിയെ സംസ്കരിയ്ക്കാതിരുവേണ്ട പാനികളും നോക്കി. എന്നിട്ടും ഒരു പ്രധിയാജനവുംജാക്കിപ്പു. ഇതാണാണാംവാരിച്ചു് സ-ഫോറാമാജാ അഥവാ വെറുത്തുത്തങ്ങി. ബുദ്ധിമീനമാരു ചുട്ടിയുള്ളന്തു് ലോകസപ്താവമാണെല്ലാ.

മാതാപിതാക്കന്മാർ മരിച്ചതിനാടുകൂടി ഒഴണിന്റെ കാലുകാലം ആരാക്കിച്ചു. ജേയും സമോദരന്മാർ അയാറി കഴുതുമാരംപോലും കൊടുത്തിപ്പു. അയാൾ ആക്കർ കിലും ജോവിചെയ്യുകുന്നതു് വാങ്ങി ഉപജീവനം കഴിച്ചുവന്നു.

“എതാനംനട്ടിഞ്ചിൽക്കിൽ
ദോരാരാധനാതുമില്ല

എത്രമാത്രദേന്തക്കീ-
ലൈറിലോവേണ്ടതാണോ.”

ഇതായിരുന്ന് അധ്യാളിടെ മട്ട്. എപ്പോഴും സംതൃപ്തി അധ്യാളിൽ കടിക്കാണ്ടിരുന്നു.

രഹിയ്ക്കുന്ന ഒപ്പണിക്കുന്ന സംഗ്രഹങ്ങൾ ഒരു മാടം ഉണ്ടാക്കിട്ട് വിള്ളുമെന്നി രക്ഷിയ്ക്കുവാനായി അധ്യാളേ പിടി ചെയ്തതി. പത്രകൾ, പക്ഷികൾ മുതലായവ നന്ദിതിനു കൊന്തുപോകാതെ അധ്യാർഹ സുക്ഷിച്ഛുവനു. അധ്യാർഹ അവിടെ ചെന്തിതനാതിക്കുന്ന ശേഷം വിളുവിന്റെ ധാതോരു ഹാനിയും തട്ടിയില്ല. ഗ്രാലുഹ്രദയങ്ങൾ ഇരിയ്ക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ നിഃപ്രാധാന്യമായിരിയ്ക്കുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെട്ടവാൻ ഇല്ലല്ലോ.

മരറാറിയ്ക്കുന്ന ഒരു മരാജാവും കാഴ്ചയ്ക്കും ബുച്ചി കൊടുക്കാനായി രോളേ തേടിപ്പിടിക്കുന്നതിന്റെ ഭ്രംഗം രേ നിന്തോഗിച്ചിരുന്നു. അവൻ വഴിമല്ലോ, ഇന്ത സാധു വിനേക്കണ്ട് ഉടൻതന്നെ അധ്യാളേപിടിച്ചും രാജസന്നിധി യിൽ ഹാജരാക്കി. എന്നാൽ, ഈ മുഖാവമന്നൾ, അവരും പോലും ബുലം പ്രയോഗിയ്ക്കുന്നതാക്കേ, പിറവിറക്കുകയാ കുടേ ചെയ്തില്ല. വിശ്രാലാത്മാക്കരം എന്തിനോണ്ടും ദയ പ്പെട്ടുന്നതും?

കമ്മ്മിഷായ മുഖാവമന്നൾ അധ്യാളേ വേഗത്തിൽ

കളಿಪ್ಪಿತ್ತು, ಕೋಟಿವಸ್ತು ಉಷ್ಟಿತ್ತು, ಕುಲಮಾಲುಣಂಡ ಎ ಮತತಿಲೆಲ್ಲಾ ಅಳಿಗಿತ್ತಿತ್ತು. ಪಾರಂ! ಹೀಗಿನೆಲ್ಲಾ ವ ಶಿಪ್ಪುಕ್ಕಂತಹ ಅಳಿತ್ತಿತ್ತು. ಏಗಾಗಾತ್ರ, ವೆಢಗಾತಿಗಾಯಿ ವಾರು ಇ ಉರಿಯಪ್ಪಾಂಚಾಂಗು ಅಳ್ಳೆಹತತಿನೆನ್ನರ ಪ್ರಾಂತವರ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಪ್ರಾಂತ.

“ಬ್ರಾಹ್ಮಣತೆಜಸ್ಸಿಗಾತ್ರ ಕಾಳಿಯ್ಯೆ” ಚ್ಯಾಟಪಿಟಿತ್ತು “ಹಿಂಸಾಕ್ರಿಕಾಣ್ಯಹಾತ್ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರ್ಥಾಂ ಭೈರವಾಂ ಭೈರವಾಂ” ಕ್ರಿತಿ ವಾಸ್ತು ಕಾಳಿತನೆನ ತ್ರಾಂತಾಯಿಪರಿಯದೆಯ್ಯಂ, ಕರ್ಮಿಯಾಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೆನ್ನರ್ಯಂ ಶಿರಸ್ಸುಕರ್ಮ ಅರ್ಥತ್ರಾಕ್ಷಿತನ್ನಾ. ಡಯಂಕರಂತ ವಿಳಿಯಾಯ ಕಾಳಿಯೆ ಕಣಿಕ್ತಿಂ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ್ನು ಕಳುಹಿಸು ಗಣಾಯಿಲ್ಲ. ಸಾಹಿತ್ಯ ಜರ್ತಾಗಿಕರಂಹಣೆಂಂ ಅರುಯಿರ್ವಾಯಿಕಳ್ಳಿಗಣಾಹಣ್ಣಂ? ”

“ವೇರಾರವಸರತತಿಂ ಸಿಂಗುರಾಜಾನು ಕಾವಿಲಗನ ಸಂಭಿಳಿಷ್ಟವಾನು ಪುರಪ್ಪುಕಪ್ಪುಂ, ಪಳ್ಳಕವುಮಕಣಾತಿ ನಾವೆಣಿ, ಟೆಹಾಂ ಹುತ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೆನ ವಿಶಿತ್ತಕೊಣ್ಣ ಪೋಯಿ. ಏಗಾಗಾತ್ರ, ಸಾವಯಾಗಮಾಯಿತ್ತೆ ಅಳ್ಳೆಹತತಿನೆನ ತಣ್ಣವುಮಣಾಕೊಣ್ಣಪೋಕಾನು ಸಾಯಿತ್ತುತ್ತಿ. ಅಂತರುಕ್ಕಾ ಣ್ಣ ರಾಜಾವ್ಯ ವಾಳಿರೆ ಕೋಪಿತ್ತು. ಏಗಿನಿಕ್ತಿಂ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಹೀಂಷತ್ತಣ್ಯಂ ಕ್ರಾತತ ನಿಳ್ಳಿಗಾತ್ರಕಣ್ಣ ರಾಜಾವ್ಯ ಶಕಾರಿ ತ್ವತ್ತಣಿ. ಅಂಪ್ಪಾರು ಮರಪಡಿ ಅರುಯಿತ್ತೆ ಅಳ್ಳೆಹಂ ಏಗಣ್ತಾ

ಪರಿತ್ಯಾ. ರಾಜಾವು ಇಲ್ಲ ಮಧ್ಯಪಡಿ ಕೊಟ್ಟು ತಣತಿತ್ತಂಗಿನಂಂ
ಹಿಗಾಡಿ, ಅತ ಶ್ರೋವಂಶಿಗಳನ ಪಲಪ್ರಾವಶ್ಯಂ ನಮಸ್ಕಾರಿತ್ತಿ.
ಅಂತೆಯಂತಿರುಗಾಳಣಂ ರಾಜಾವಿಗೆ ಮಂಗಳಿಲಾಯಿ. ಅಂತೆ-
ಹತತಿಗೆಗೆ ಪಕಣಿಗಿನಂ ರಾಜಾವು ವಿಗ್ರಹಿತ್ತು ಅಂತ್ಯಂ
ತಮಜಣಾಗಮಣ್ಣಾಂ ವೇಣಿಪೋಲೆ ಗುಹಿತ್ತಿ. ಕಾವಿತ್ಯ
ಅವರು ರಣಕ್ಷಾಪಣಂ ವಿಜ್ಞಾಲೋಕಂ ಪ್ರಾಪಿತ್ತಿ.

ಸಾಕಷಾತ್ ಇಂಥಾಗಿಕರುಹಿ ಅಂತಹಾರಾತ್ಮಭೇದಮಾಗಿ
ಉಣಿತಾಯಿರಿಯ್ಯಾಯಿಸ್ತಿ. ವೇಷಂಕಣ್ಟು ತಿಂಡಿಗೆಗೆ ಹೋಗ್ಯತ
ಗಿಳಿಗಿಯ್ಯಾಗಣತ್ತು ಅಂತಾಲುಂ ಮಾತ್ರಾಯ ಯೋ
ಗ್ಯತ ಉತ್ತಿಲಿಲಾಣ್ಣಾ. ಅಂತಹಣ್ಣಾರ್ಥಿತ್ವವಿಳಾ ತೆಕಿಪ್ಪಿತಿತ್ತು.
ಅಂತಹಣ್ಣಾಯಿ ಸಂಸಕ್ರಂತಿ ಚರಣಾಗಣತಾಯಾತ್ ಸಿಂಹಾಜ
ಹಣಪ್ಪಾಲ ಮೋಹಿಪಡಂ ಪ್ರಾಪಿತ್ಯಾಂ.

೨. ಪ್ರಾರ್ಥಿತನ್.

- ೨. “ ಅರ್ಥಿಕಾಲಿಸ್ಯಸಾಕಷಾತ್ ಇಂಥಾಗಿಕರುಹಿಕಣಂತ್ತಾಗಂ”
- ೨. ಹಾಗ್ಯವಹಿಸಿ ಚರಣಾಗಣತ್ವಾಂ ಮಹಾ
ಹಾಗ್ಯಮಾಯೆವಗ್ರಾಗಿಸಿಸಮಿಷ್ಯೆತ್ತಾಮೆ.

ಹೀಗಾಗೆ ಅಂತಹಾರಿ ಅಂತಹಾರಿಯಿರಿಯ್ಯಾಗಣ ತಿಂಡಿಗೆ ಸ
ವ್ಯಾಖ್ಯಾತಿಂ ತಾಣ ಉತ್ತಿಯ್ಯಾಗಣ. ಶಾತುಕಾಲಿತ್ತಂಗಿನಂ ಉ

ଶକ୍ତିକଣ ଉପାର୍ଥବେଳର ଅବହା ବ୍ୟାଯିଷ୍ଟକଣିଲ୍ଲ. ଏହାରେଣମୁଁ ଅତି ଉପାର୍ଥବେଳର ଅବହାର ବସନ୍ତ ଡାର୍ଶନିକରିତାରେ ଯେତେବେଳେ କୋଣିପ୍ରତିଧାରୀ ହେବିଲୁକୁ ନାହିଁ. ଯମାତମ୍ଭରେ କୌକୁଳର ମାର୍ଗରେ ଯଜ୍ଞନାତିକାରୀ ଚେତ୍ୟଙ୍କ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟାନରେ ମହିରଣ୍ୟକରିଷ୍ଟିବିଶେଷରୁ, ପ୍ରମହିତରେ ଅବହାରର ଅବହାରର କାରାକର.

ମହିରଣ୍ୟକରିଷ୍ଟ ପ୍ରବୃତ୍ତିକାରୀ ଏହା ଅବହାରରାଜାବା ଯିତରଙ୍କ. ଅବହାର ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତରେ ଜ୍ଞାନୀୟ ଦୂରାଶ୍ରୋକ ଏତିଥିରେ ତାନିରୁ ଆଯିଗମାରୀ କ୍ଷୁଦ୍ରିକରଣରେଣ୍ଟାଏ ଏହା ଯରଂ ସମ୍ବାଦିଷ୍ଟ. ଭେଦିଜାତରମାନଙ୍କ ଅବାହୁ କୋଣି ନାତିରୁ ଶକ୍ତିରୁ ହୁଲ୍ଲାଯିତରଙ୍କ. ନିରାତରମାରୀ ବିଜ ଯାଂ ଅବାହୁ ଦ୍ଵିନ୍ଦମନାକି ତିର୍ତ୍ତ. ତାନ୍ତରକାରୀଙ୍କ ବେଦବେଳ ଏହାଙ୍କ ଅବହାର ଓହ୍ଲାହିଷ୍ଟ ତୁରନ୍ତରେ.

ହୁଏ ଅବହାରରାଜାବିରେର ପୁରକାରୀ ପ୍ରମହିତର ସପାଦାଵେଳ ବିଶ୍ଵାକରିତାକାରୀଙ୍କ. ପିରାବିରେର ଅତୁରେ ଅବାହୁରିଷ୍ଟ ଅଭ୍ୟାସରେ ଭାର୍ଯ୍ୟବନ୍ଦାରିତିକିରିନ୍ଦ୍ରିୟ ବିଭ୍ରାତାଙ୍କ ମହିରଣ୍ୟକରିଷ୍ଟ ମକଳ ଅନ୍ତକରେ ବିଭିନ୍ନ କରିବାକାରୀ ହେବାର ପରିତ୍ୱାରିତ ବିଭିନ୍ନ ଉତ୍ତମମାଯିକୁଳିତତାଙ୍କ “କରିବାକାରୀ ପରିତ୍ୱାରିତ ବିଭିନ୍ନ ଉତ୍ତମମାଯିକୁଳିତତାଙ୍କ” ଏହାଙ୍କ ହୋବିଷ୍ଟ. ଅବତିରିନ୍ଦ୍ରିୟ,

“നല്ലതുനാനാജഗത്തുരുതമാധവൻ
കല്യാശവാരിയിത്തൻപദ്മസവായിൽ
ഭീതനമുഖേതുമില്ലെന്നാതെന്നോട്
ചേതസിനന്നായുറച്ചിത്രകേവലം.”

എന്നാണ് പ്രഹർജ്ജാദൻ മരഹട്ടി പറഞ്ഞതു്. ഈ മരഹട്ടി കേടുമാത്രയിൽ ഹിരൺകർഡിപ്പവിനൻ്റെ ഓവമോന്ന പകൻ; കോപംകൊണ്ട് വിറച്ചു; കള്ളികൾ ചുവന്നു; ഉച്ചത്തിൽ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. “ചിഞ്ചാ എൻ്റെ മടിയിൽനിന്നിരജി—എല്ലാവയം എന്ന ദൈവമായി ദണിയ്ക്കേണ്ടാൽ നീ മാത്രം നാരാധരനുനേ ഭജിയ്ക്കേണ്ടവോ? നിന്നു ഈ അധികപ്രസംഗം പറിപ്പിച്ചതിനു് ആ ഭ്രസ്തമാരെ ശിക്ഷിയ്ക്കേണ്ടു്.”

ഈദൈന അട്ടഹസിച്ചുംകൊണ്ട് അധാരം ഭാർത്തവനാക്കു് ആളുയച്ചു. അവർ ആജഞ്ചാനസരണം രാജസന്നിധിനിൽ ഹാജരായി. തങ്ങൾക്കു് ആയാരമായിരിയ്ക്കുന്നതു് ഹിരൺകർഡിപ്പ ആരണ്ണനും, പ്രഹർജ്ജാദൻ വിജ്ഞവിനേ ഭജിയ്ക്കുന്നതു് തങ്ങളുടെ ആരജനയ്ക്കു് വിവരിതമായിട്ടാണും ആയിരുന്ന അവരുടെ സമാധാനം. ഈ സമാധാനം ആ ഭാഷ്ടനെ അല്പം ശാന്തനാക്കി. “അം അദൈന ആരണ്ണക്കിൽ അവനെ നിഃബന്ധി ഉപദേശിച്ചു് നേർവചിയിൽ കൊണ്ടവരണു്.” എന്ന് ഗംഭീരമായ സപരത്തിൽ അധാരം കല്പിച്ചു.

മര'

പ്രഹോദാബൻ കരേക്കാലം കുടി ഭാർത്തരമായെടക്കിഴിയും വില്ലാഭ്രാസം ചെയ്യും. വീണ്ടും പിതാവു് മകനെ വിളിച്ചു വരുത്തിട്ടു്, "ഇതനാഴിമിനക്കെട്ട് പറിച്ചതി ലുതുമമായ തെന്തന്നും ചൊല്ലിട്ടുണ്ടാണെ, "എന്നു ചൊല്ലുന്നതു മുന്നേതിലേറു മെന്നുന്തെട്ടിയും വി-ശ്രേഷ്ഠമില്ലെന്നുമേ" എന്നതെന്ന ആ കട്ടി മരഹട്ടിപറുത്തു. വീണ്ടും രാജാവു് കോപംകൊണ്ട് ജ്ഞപിച്ചു. "ഒഴുന്നുരാരായ ഇന്നുതന്നൂരെ വരുത്തുകെട്ട്?" എന്നു് പിന്നെയും "നേരും ശ്രി പൊട്ടിച്ചിത്രമാറു" ആജ്ഞാപിച്ചു. അവർ കല്പന അനുസരിച്ചു് ഹിരൺകൾപുവിന്നു മുമ്പിൽക്കൊന്നു ഇപ്പകാരം സൗത്തിച്ചു് —

നാമ!നമസ്സു നമസ്സു ജഗത്തനാക -

ലാധാര ദൈവമേ! വീരമെഴുലേ ജയ!!

പ്രഹോദാബൻ തന്റെ ഭ്രാംഗനയുടെ ശ്രദ്ധിക്കും സന്തോഷിക്കും വില്ലാഭ്രാംഗതനായിത്തീന്തിന്ത്തോപാധതാബന്നും അവർ അറിവിച്ചു.

അനുരാധിപൻ ഉടനെ നേരംബാഴുകളെപ്പറ്റി പ്രഹോദാബനേ കൊല്പുവാൻ നിയോഗിച്ചു. എന്നാൽ, ഇംഗ്രേസമായയാൽ അവർ ബാലനെ നിന്മക്കിയും നീതിനെപ്പറക്കരം ആത്മഹത്യ ചെയ്യുകയാണൊണ്ടായതു്. ഹിരൺകൾഡിവി രണ്ടാമതു് കൊലയാനകളെ വിട്ടു് ഈ ബാല ദക്ഷതനെ

ക്കാനില്ലെന്നും, അതനുകളുടെ കൊന്തുകളും കിഞ്ഞത്തപ്പോൾ കട്ടിയും ദേഹം തിൽക്കും എന്നോറത്തോളം പരിപ്പില്ല

ഈ പ്രദേശത്തിൽ നേരുക്കാണ്ടം ബാലൻറു വിന്റ ഗോയമാർത്തിൽ നിന്ന് വ്യതിചലിച്ചില്ല. പിതാവും അവനേ കൊല്ലുന്നതിന് പലേ വഴികൾ ആശോചിച്ചു നേരുക്കാണ്ടിൽ പിടിച്ചുകട്ടിയിട്ടും മരാരാത്തിൽ കേൾ, ചിച്ചിങ്ങനാ സമുദ്രത്തിൽ എറിതെ; ഇവരെയാനും ബാലനു കൊല്ലുന്നതിന് പ്രയോജകിവിച്ചില്ല.

രിയ്യുൽ ഒരു തുണിനോടും ബന്ധിച്ചുകൂടിയ തന്നെ അവനു വെട്ടുവാൻ വാഴും, “നിന്നു ഒക്കെയും വാങ്ങുവാൻ ഇപ്പോൾ അതുകൊണ്ട് നോക്കേണ്ട്” എന്ന തുട വിരുദ്ധം ദാപ്പിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ബാലൻറു മുഹപ്പി ഇംഗ്ലീഷിലായിരുന്നു. “എന്ന ഇതുവരെ രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നുണ്ടോ?”, “എന്നാൽ കാണേണ്ട്” എന്ന് പറത്തുകൊണ്ടും ആ പരമഭൂമി നേരുവെട്ടി. അതു താം! അതു താം! തുണ്ണ് രണ്ടായി പിളന്റെ; ഒരു ദേങ്കര ആപം വെളിയിലേയ്ക്കുചൊടി; പോകം അക്കൂട്ടാടു താട്ടു അഡി; എല്ലാവയം ഭയംകൊണ്ടും വിരച്ചു.

“കൈംചിത്രംമിഴികളിൽനിന്നാതി-
ക്കർമ്മംകന്തുക്കുചാട്ടവണ്ണം
കുലിച്ചുഭന്നുകടിച്ചുഭംപ്പുണ്ട്-
മല്ലെ”.....

പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ദിരഞ്ഞുകൾിപ്പവിജന
ആ നരസിംഹം അംതാ! കിനാംകിന്നമായി കീറി, കടലെട
ത്രു്, ദേഹത്തിൽ മാലയായി അണ്ണിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്ന. ഇതു
തന്നായാശം കൂദാശയുടെ അഭാദ്വാന.

പ്രധാനിലൂഡനാക്കട്ട, നരസിംഹമുത്തിയുടെ പാദ
തിൽവിശം വിശം വിശം നമസ്കരിച്ചു. നരസിംഹം
പ്രസാദിച്ചു് ‘നിനക്ക് എത്രു ചരമാശം വേണ്ടതു്’എന്നു് ക
നിഞ്ഞു ചോദിച്ചു. ആ മുഖ്യമുദ്ധയെന്നു പ്രാത്മന
ഭന്നകക്ക—അഭ്രേഹം വളരെ ദ്രും വേണമെന്നു ചങ്ക
വത്തിത്പും വേണമെന്നു നേരം ആത്രഗഹിച്ചില്ല—പിന്ന
യോ,

“കാമരാഗദേപഷ്ഠമ നാ രാഖ്യജും-
ലാമയംകുടാതിരിയ്ക്കുവേണംവിഭോ
എന്നുടെതാതനഞ്ഞായചുരിതണ്ണം
നിന്നുടെകാരണ്ഞുമോടതുനീക്കണം.”

എന്നായിരുന്ന അഭ്രേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടതു്. ആ വരും
അഭ്രേഹത്തിനു് ലഭിയ്ക്കും ചെയ്യു. സത്തുണ്ണശാലിയായ

ଏହି ପ୍ରତଳ ଉଣିଆଯନ୍ତୁକୋଣଟି ଯଦିରଙ୍ଗୁକୁଣ୍ଡିପୁଷ୍ପିଳେଖା
ଦ୍ଵାରିତାଙ୍କୁଥିଲା ନାହିଁ.

ତ'. ଅନଂପାରୀଶ୍ଵର.

ମ୍ର. “ଦୋଷଜେତୁଳୀକରିବେଳେହାତିମାନିଗାମ
ରୋଷେଣିବାଗଣିତିଯ୍ୟକୁନାତୋକୁଣି.”

ଉ. “ତାଙ୍କେତଳେକରରକ୍ଷିତ୍ବିନିମୟାନ୍ତର
ତାଙ୍କାଯୁଗକୁଟେମରିଗାପୋଠୁଅଶ୍ରୁରାତରିଲା.”

ମନପୂରୀଙ୍କ ଛିବିରେତୁକଲ୍ପିତ ପ୍ରଯାଯମାଯିଟିକୁ
ତୁ’ କୋପମାକଣ. ଏହିପ୍ରାଣ୍ୟାଭିରୁଦ୍ଧ କୋପିଯୁଦ ମର୍ମଲ୍ଲୁ
ସଙ୍କଟତତ୍ତ୍ଵରୁ ଆଯିଗମାଯିରିଯ୍ୟକଣ. କୋପର ନମ୍ବୁଦ୍ଧ
ସୁତ୍ରତତ୍ତ୍ଵରେ ନଶିପ୍ରାଣ୍ୟକର୍ଯ୍ୟ, ମୋକ୍ଷକାରୀ ତକର୍ତ୍ତକର୍ଯ୍ୟ
ଚେତ୍ତାନ. ଭ୍ରମ୍ପାସନ୍ନୁ’ ଏହା ମହାପିଯ୍ୟକୁ’ କୋପର ନିମି
ତମ ଗୋଟିକ ଆପକିକଣପିଲା ଗୋପିକକ.

ପଣ୍ଡିତ ନୃତ୍ୟକଳାତମାଯି ନାନ୍ଦନଙ୍କ
ଏହା ଏହା ରାଜାବୁ’ ଆଯୋଦ୍ଧ୍ୟକିତ ବାଣିତାନ. ଅର
ଭେଦତତ୍ତ୍ଵରେ ପ୍ରତାଙ୍ଗାଯିତାନ ଆମବରିଷନ. ବ୍ୟାଲ୍ୟ
ତତ୍ତ୍ଵରେ ଆମବରିଷନ” ନିରାମାନ୍ୟମାଯ ଲେଖିବା

കതി ഉണ്ടായിരുന്നു. രാജുക്കാരമേറിട്ടും ഈ ഒക്തിയും കാവുണ്ടായില്ല. മഹാവിജ്ഞു ഈ രാജാവിന്റെ പരിത്ര ശ്രമായ ദ്വാരയഗതികളും അതുനും സന്ദേഹാഷിച്ചും സു ഭർഖം വിധേയമാക്കിക്കൊടുത്തു. രാജാവും ഏകാദശീരു തം ദിക്ഷിച്ചും “ഒക്തനായാത്രുംസില്പത്മസാല്പുനായ്” ലോകങ്ങളുംകു അടക്കി വാഴുന്നകാലത്തും ഇത്രും ദ യന്നും ഭവ്യാസസ്ത്രിനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്യേംഗം ചെയ്യുവാനുംചു. അംബുരിഷൻ തന്റെ പ്രസ്തുപദം അ പഹരിച്ചുക്കേം എന്നായിരുന്നുവരേണ്ടും വളരെ വാത്സല്യം ഒരുവന്നായിരുന്നതുകൊണ്ടും ഇത്രുന്നു അതുനും സാധി ചുകൊട്ടക്കാമെന്നും ശപാമദ്യും ചെയ്തു.

മഹാമുനി ഈ ശപാമാനന്തരം അംബുരിഷൻറെ പുരത്തിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു. അദ്ദേഹം അവിടെ ഏതെങ്കിലും രാജാവും വിജ്ഞുപുജകഴിഞ്ഞും ദ്വാരാവിഹാരണം ചെയ്യുന്നതിനും ദ്വാരാവിയിരിയ്ക്കും ദയായിരുന്നു. ദിവ്യനായ മനിയേ കണ്ണം ഉടൻനേതനെന്ന അംബുരിപ്പം ഘൃഥനേറ്റും ദയായിരിയ്ക്കും ദയായിരുന്നു. കശല പ്രസ്തുപദം കഴിംതും, രാജാവും,

“നീരാടിവേണ്ടംനിയമങ്ങളുംമട്ടി-
ചുവാത്രുംശ്രൂപാലുഴുന്നിള്ളുക്കുവാൻ

തപര്യുജയംകഴിച്ചപ്പറ്റിച്ചുമതവും
തള്ളിവരമാറരിച്ചുവേണംമെ
കുടി തപാദരിപോയ്ക്കിയുംമെവ

എന്ന് മനിയോടപേക്ഷിച്ചതനുസരിച്ച് അദ്ദേഹം സ്ഥാനം കഴിയുവാനായി തീർത്ഥത്തിലേയ്ക്ക് പോയി. വല്ലവിധത്തിലും മുതങ്കംഗം വരുത്തേതാമെന്നായിരുന്നു മനിയുടെ ഉദ്ദേശ്യം. അതുകൊണ്ട് നിത്യകമ്മണ്ഠൽ അംഗങ്ങിച്ച് പാദരി കഴിയുവരെ തീർത്ഥത്തിൽത്തന്നു കഴിച്ചുകൂടി രാജാവും വളരേന്നും കാത്തിക്കനിട്ടം മഹഷ്ഠിയെ കാണാത്തതുകൊണ്ട് “സുരമുഖമാകിയ ദേവനെ ഗവൃജപറി കൊണ്ട്” പൂജിച്ച് പാരണവീട്. മാമനി ഈ പരമാത്മം ഗ്രഹിച്ച് വളരെ കോപിച്ച് “പിണ്ണാംഗിനിനാം ലവക്ഷിക്കു തപോബലംപാതികിഞ്ഞായോവരു്” എന്ന് ഒരു അനന്തരാഹം മുന്നിയ്ക്ക് മുന്പുതന്നു സിലിച്ചിട്ടിക്കന്ന തിനാൽ അദ്ദേഹത്തിനോട് എതിക്കംന്നതിന് ആക്ഷം ദൈയത്തും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

മനിന്റെ എഴുന്നള്ളിയതുകൊണ്ട് ആനന്ദപരബരഹം യ രാജാവും അതുനും വിനയത്തോടുകൂടി എഴുന്നീറുന്ന നും കൈകുപ്പികൊണ്ട് “എൻ്റെ പൂജയെ അംഗീകാരി നിവാസി സ്വീകരിക്കുന്നുമെ” എന്ന് അദ്ദേഹത്തിനോട്

യാചിച്ചു. ഏനാൽ, കോപാസ്യനായ മുനിയുടെ മരവിടി
ഇലുകാരമായിരുന്നു.

“കേട്ടാലും പകീടാ നിന്നുടെ
ചേഷ്ടിതമോക്കിലഹോബുളകിഴും
പെട്ടുനാജുക്കുളിപ്പാനെന്നു
ചട്ടങ്കെട്ടിയയച്ചാഞ്ചേരം
വാട്ടമകന്നതിമുള്ളതരംപുന്ന—
രജ്ജികഴിച്ചുവസിച്ചതുമചിതം
മട്ടാലുംമൊഴിമാരോടുചേന്ന്
രജ്ജികലൻവസിച്ചീടംനീ
കാട്ടംവികുതികളറിയില്ലെന്നാൻ
പൊട്ടതനികയ്ക്കുപെട്ടിരുക്കുമ്പെതെ
പട്ടംവളയുംമോതിരമെന്നിവ
ഇട്ടെന്നൈല്ലിഞ്ഞുജുപ്പുണ്ണവാനീ
തൊട്ടതജേരംഡിയടിതിമുടിപ്പാ—
നെംട്ടംസംശയമില്ലെന്നതമന്ത്.”

ഇലുകാരം ഭസിച്ചുകൊണ്ട് മുനി ജടപറിച്ചു
നിലത്തടിച്ചു. പെട്ടുന്ന് ദേംകരിയായ ഒരു സത്പും
രാജാവിന്റെ നേരിൽ പാശത്തുള്ളതു.

“തുടർന്നവിലസ്വാദനത്രം പയവും
പടചടവികടപ്പുകളംപറിയും

ജടകളുമനവധിസടകളുമനാത്
തടിയാനഗവരകൊച്ചമുടിപോലെ
കടിലമതാകിനനേതുംകണ്ണാൽ
കിട്ടകിടെനിന്ന.വിറയ്ക്കുംലോകം.”

അതു ദേഹരിയായിരുന്ന മുത്ര തന്റെനേക്കു് അട്ട
ത്രുവരുതന്നു് കണ്ണപ്പോൾ രാജാവു് “ചാങ്കായുധനട
ചാങകളേഖനമുംക്കമലവതിലുറപ്പി”ചുകോണ്ടു് അരക്കു
ണം അവിടെനിന്ന. ഉടനേതനീനാവിള്ളുചങ്കം ചുറപ്പുട്ടു്,

“പെരിയവനങ്ങളിലെരിയുംതിയതി-
ലെരിയുംപൂര്വികളെന്നകണക്കേ
അരികേവനോരക്കുത്തികതനീയ—
മരനിമിശ്ശേണ” ദഹിപ്പിച്ച.

ഒപ്പാസസ്സിന്റെ അദ്ദോഷത്തെ അവസ്ഥ വളരെ
ദയൻിയമായിരുന്ന. ചങ്കം അദ്ദേഹത്തിനേയും വെറു
തേ വിട്ടില്ല. പാവം! തേജോമയമായ ദിപ്യായയത്തിന്റെ
ചുട്ടു് സഹിയ്ക്കാൻ പാടില്ലാതെ നാടാൻതുടങ്ങി.

കാട്ടകൾപലനാട്ടകളിൽത്തര
തോട്ടകളുട്ടിതക്ക്കും
വാടികൾപലവിട്ടകളിങ്ങുന—
യുള്ളിളായബിക്കകളെല്ലാം

ബാടിയുമഴൻതേടിയുമത്തടി
വാടിയുംബിയുള്ളിട്ടും
നാടകമതിലാതമൊരാഗ്ര യ
മില്ലുമനിസ്രൂപംപാത്താൽ
ചെവുണിനിറമുടയോങ്ങുടമുടി
വടിവൊടച്ചിഞ്ഞുകിഴിഞ്ഞും;
സംഉദ്ധരിക്കുമാലകൾചേലക-
ഞന്നിവയോക്കൈച്ചിഞ്ഞും;
സംഭേദമൊട്ടകിഞ്ഞവാരിയൈ-
ചുക്കയുമൊട്ടകുളിഞ്ഞും;

ബാടിവലശ്തു്, ദൈവിയം ദേവഭലാകം പ്രാപിച്ചു്.
ഇന്ത്രൻ കാൽം അന്തു ഓർഡിയല്ലൂനകണ്ടു് മുന്നിരെ വേഗം
അവിടെനിന്നു് പറഞ്ഞയയച്ചു്. കുഷ്ഠം ഇന്ത്രനഭേണി
ഇല ഭിസ്തുകികൾ താൻ ചെയ്തുപോയല്ലോ എന്നു് മുനിയുള്ളു്
ഇപ്പോൾ തോന്തിത്തുടങ്ങി. അവിടെ നിന്നു് ഗ്രൂഹമാവി
ണ്ടു അടുക്കൽ ചെന്നിട്ടു് ദൈ പ്രയോജനവും ഉണ്ടായില്ല.

“ആരഹോമതിരാക്കമച്ചുത
ചക്രശക്തിത്തുടക്കവാൻ.”

എന്നായിരുന്ന ഗ്രൂഹാവിണ്ടു സമാധാനം. പി
നീട്ടു് മഹാഷ്ടി രക്കലാസത്തിലേയ്ക്കു് ബാടി പരമേശ്വര

നോട് വത്തമാനമെല്ലാം അറിവിച്ചു. എന്നാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടി ഇങ്ങനെ ആയിരുന്നു:-

“ഈ ആവശ്യകളാക്കേ വന്നുചേന്നതു് ഭർത്താവും കൊണ്ടുണ്ടാം. വിജ്ഞവിന്റെ കോപത്തെ അടക്കനാതിനു് എനിയ്ക്ക് സാധിയ്ക്കില്ല.”

ഈ വാക്കുകൾ കേടുമാത്രയിൽത്തന്നു ഭവ്യാസാവു് പാലാഴിയിലേയ്ക്ക് പോകി. വിജ്ഞവിനോട് സങ്കരണമെല്ലാം പറഞ്ഞാൽ മോചനം കിട്ടുമെന്നായിരുന്ന അഭ്യേഷത്തിന്റെ വിചാരം.

“ഇതൊന്നും എഴുന്നാടു് പറയേണ്ട ആവശ്യം ഇല്ല; നീ സാധുവായ രാജാവിനെ ഉപദേശിച്ചു. അതിന്റെ ഫലം നീ തന്നെ അനഭവിച്ചു.

ഭക്തന്മായടക്കത്തുന്തൊന്തി-
നിത്തിരിഡേം വരികയുമില്ല.

അതുകൊണ്ട് വേഗം നീ രാജാവിനെക്കണ്ടു് മാപ്പുവോടിയ്ക്കുക.” എന്നാൽ വിജ്ഞവിന്റെ മറുപടി.

ഭവ്യാസാവു് അപ്രകാരം അംബരീഷൻ്റെ അട്ടക്കാൻ ചെന്നു “ഹേ രാജാവേ! നിങ്ങമാത്തനു അപരാധമെന്നു കൂടി കുറഞ്ഞുചെന്നു കുറഞ്ഞുചെന്നു.” എന്നു് പ്രാത്മിച്ചു. രാജം ഉടനേതനു വിജ്ഞചക്രത്തെ അടക്കി. ഈപ്രേര

ഒക്കമാക്കി അധിവ്യാധികൾ ഉണ്ടാക്കന്നതബേം അംബരിഷനം, കോട്ട മാനഡംഗത്തിന് ഹൗസ് ഓഫ് ഫൊജ്ജിം ഭോധ്യമായി.

ഭ. ഹരിശ്വരൻ.

“സത്രോക്തിയേണ്ടാത്തതാംയമ്മം
ശാസ്ത്രിൽക്കാണമതില്ലനാം.”

സത്രമാണ് മുദ്രമായ ധർമ്മം. അത് എപ്പായെന്ന അഭിക്ഷണ ആധാരമായിരിയ്ക്കും. സത്രപ്രത്രാർ അത്രുകം ഇംഗ്രേഷനു ആരാധിയേണ്ടാമെന്നില്ല. ഇംഗ്രേഷ റാധനയും സത്രപരിപാലനവും ഭിന്നമല്ല. സത്രം ഇപ്പാ തവന്റെ ഏറ്റുത്തണ്ണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാലും പ്രയോജന മില്ല. ഹരിശ്വരൻനുനാമധേയയം നാം ഇന്നും ഒക്കില്ല വം സൃഷ്ടിയേണ്ടതും അഭ്യോഹത്തിന്റെ പ്രസ്ഥമാണു സത്രപ്രത്രാർമ്മിത്തമാണ്.

ഈ രാജപ്പി അധേയാധീക്ഷയെ തരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ദ്രോം പ്രജകൾ ക്ഷാമിബാധ എന്നതാജീവന്റെ അ.വി തത്ത്വത്തെ ഇല്ല.

“ ସତ୍ୟମକଂମହାଯଳିନୀ
ସତ୍ୟମକଂମହାକର୍ମନୀ
ସତ୍ୟମକଂତପୋଦ୍ୟାନୀ
ସତ୍ୟମେକଂସମାଧାରୀ 。”

ହୃଦୟିକଣ ଆଜ୍ଞାମତିକେନ୍ତି ବିଚାର ।

“ ବୋରୋରୋ ଲାର୍ମନ୍‌ଡାକ୍ସିଂ ପାଶରୁ ବାଢ଼ିବୋଫିଂ
କାରିମାରୋଟ ଵେଳିପରାତରୁ ବାଢ଼ିବୋଫିଂ
ତନୀର ଜୀବନିଷ୍ଟ୍ରୋରୀ ପ୍ରୋମେନ୍ ତୋନିବୋଫିଂ
ଏଗାତ୍ରପୋଲେଯାମୋକ୍ଷବୋକ୍ଷବୋଫିଂ ”

ଆମେ ପରିଚାମେନ୍ ଫିଲ୍‌ ବିଚାରିଛିଥିବୁ
ଗୋଟିଲ୍‌ ଉତ୍କାଳତ୍ରୁଂ ସତ୍ୟକଂଶ ଚେତ୍ତୁକ୍ରମନାୟି
ତାଙ୍କ ହରିଶ୍ଵରକେନ୍ତି ନିଶ୍ଚଯ ।

ବେଳ୍ଲିରୁ ହୃଦୟିକଣିବ୍ୟୁତ୍ତି ବାସିଷ୍ଟନ୍ ଲୁହ ରା-
ଜନ୍ମିତି ସତ୍ୟନିଷ୍ଠାବ୍ୟୋଦାନ୍ତରୀ ପ୍ରକର୍ତ୍ତିକ୍ଷେପ୍ତ୍ରୀଳାଭ ବି
ଶ୍ରୀମିତ୍ରନ୍ କୋପିତ୍ତିଁ,
ହୃଦୟରେ କୋଣ୍ଠାନ୍ତିକେବେଳେବ୍ୟୁତ୍ତି ତାଙ୍କ ପାର୍ଯ୍ୟାନ
କ୍ଷେତ୍ରକ୍ଷାତ୍ମକିଷ୍ଟାମନିକିଂତମିଳିକାଳି
ସତ୍ୟସମ୍ବନ୍ଧ ସତ୍ୟସମ୍ବନ୍ଧ ସତ୍ୟସମ୍ବନ୍ଧ ସତ୍ୟସମ୍ବନ୍ଧ
ହୃଦୟରେ ତାଙ୍କ ପରିତାଲୁଂଘଲମିଷ୍ଟ ।

ଏକି ବିଶ୍ଵାମିତ୍ରନ୍ ଏତିତ୍ରୁତିପାଶରୁ ହରିଶ୍ଵ-
ରୁକ୍ଷନାମେଣ୍ଟ୍ ଆମେ ପାଖିଯ୍ୟାନତାଯାତି ତାଙ୍କ
ବ୍ୟାପମାତ୍ରପାଠ ଉପରିଶ୍ଵିତ୍ତ ।

“ശിരസ്സുമണ്ണംചെയ്യേദമാർജ്ജംവെടിഞ്ഞാതു
തൈക്കനോക്കികഹാല്പത്തിൽ കർക്കടിയുള്ളണ്ണഞ്ചതെല്ലും.”

എന്ന് വസിഷ്ഠനം അതിനെ സാധിയ്ക്കുത്തപ്പെട്ടം താനം
 അതുപോലെ ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്ന് വിശ്വാമിത്രനം ശ
 പടം ചെയ്തു.

അനന്തരം വിശ്വാമിത്രൻ തന്റെ ഉദ്ദേശ്യസില്പി
 യും സാക്ഷത്തിൽ ചെന്ന്, രാജാവും സാധാരണ വേ
 ടയാടാറുണ്ടായിരുന്ന വന്നത്തിൽ ഒരു ആത്മാമം നിർമ്മിച്ചു
 എറിയ്ക്കുകയുണ്ടായിരുന്ന വേട്ടയാട്ടനാതിനായി ആ വന്ന
 ത്തിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ വിശ്വാമിത്രസ്ഥായ ഒരു ക
 നകളും ഗതക്കണ്ടു് അതിനെ പിറ്റുടൻ.

“വെള്ളിക്കളിന്പുകർന്നാലുമെട്ടത്തണ്ണു
തുള്ളിക്കളിച്ചുംപുളിച്ചുംപലപല
വള്ളിക്കൾക്കിലുകൾ തന്നിലോളിയുള്ളനാ
പുള്ളിമുഗത്തിന്റെതുളിലുംതുളിലും”

കണ്ടു് ആയുമ്പുണ്ടാവിതനായ രാജാവും ശരപ്രഭ്യാഗം ചെയ്തു
 എങ്കിലും, അതു് കൈഞ്ഞികാരത്തിൽചെന്ന് അഭയം
 പ്രാപിച്ചു.

ചേതോമോഹനമായ ആത്മ മല്ലദേഹം കണ്ടു്
 അപവർത്തചിത്രവുത്തിയായ രാജാവിനു് അതിനുള്ളിൽ
 കടക്കനാതിനു് മോഹിണിബായങ്കിലും കൈഞ്ഞികസാമീ

ପ୍ରାଂ ବଜୁଳିତ୍ତିଲେଖକିର୍ତ୍ତ ଅନ୍ତପର୍ତ୍ତିଣୀକମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଗ୍ରହିବି କେବଳ ଉପରେରେ ବାହୁଦ୍ରୁଦ୍ଧ ଆବିରତ ହୃଦୟରେ ବିଶ୍ଵାମିତ୍ର.

କହିଲୁଙ୍କ ଦ୍ଵାରାରିଯାପ୍ରୋତ୍ସମ ବିଶ୍ଵାମିତ୍ରଙ୍କ ଅବିରତ ପ୍ରତ୍ୱକ୍ଷଣକାହିଁ. ରାଜାର୍ଥ୍ ଅଭେଦପଦତ୍ତିରେ ଯଦେହାବି ତମ ନାମରେତ୍ତିତ୍ତିରେ. ପରମ୍ପରା କଲେପ୍ରଶାନ୍ତରରେ କହି ପ୍ରତିନିନୀରଦେଶରେ, ବିଶ୍ଵାମିତ୍ରଙ୍କ ତଳେରେ ବରବିନୀଣିବାଯ କାରଣାନ୍ତରେ ରାଜାବିରେ ଯରିପ୍ତିତ୍ର.

ତାଙ୍କ ଦେ ସତରା ଅନୁରାତିର୍ଯ୍ୟଙ୍କରଣରେ, ଆତି ଲେଯିଛି ଅନୁଯିରଂ ଭାବଂ ସପଳ୍ଳୀ ଅନୁଵର୍ତ୍ତନରେ ବିଶ୍ଵାମିତ୍ରଙ୍କ ପରତତ୍ତ୍ଵପ୍ରୋତ୍ସମ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟରେ ସପଳ୍ଳୀ ଭାବଂ ଚେତ୍ତୁମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଯାତ୍ରିପ୍ରତିକର୍ତ୍ତାରେ ବାହୁଦ୍ରୁଦ୍ଧ ଚେତ୍ତୁ. ବାହୁଦ୍ଧ ଅନ୍ତର୍ପ୍ରକାରର ସପଳ୍ଳୀର ଘୃତବରଣ ଉପାକିକହାନ୍ତିତ୍ତ୍ଵପ୍ରୋତ୍ସମ “ହେ! ରାଜାବେ ଏହି ସପଳ୍ଳୀର ନିଷେଧରେତରେ ମୁକ୍ତିତ୍ର ତରଣେ. ଅନୁଵର୍ତ୍ତନରେପାଇଲ ବାଣିକହାନ୍ତିରେ” ଏହିନେମହାପତ୍ରି ଅନ୍ତର୍ବିତ୍ତିରେତ୍ତୁ. ରାଜାର୍ଥ୍ ଆତିରେ ବଣତିକହାନ୍ତିର କରୁଗି, ନାଟ୍ରିଯିକ କୋଣାନ୍ତରେପାଇଲ, ଭେଦ୍ୟାରତତିର ଅନ୍ତର୍ବିତ୍ତ ପ୍ରତ୍ୱେକଙ୍କ ମୁକ୍ତିତ୍ର. ମୁନିଧୀକର୍ତ୍ତା, ଏଲି ମୁତ୍ତାଯାନ୍ତିରେ ଅନ୍ତର୍ବିତ୍ତ ମୁଖୀତ୍ତ ଅନୁଵର୍ତ୍ତନ ଯକ୍ଷମାନ ଘୃତମାନ ଅପରାଧିତ୍ତ. ପିଣ୍ଡିନ୍ଦା ବାରୋକପଦବିତ୍ତର ଉପରେଗିତ୍ତ ରାଜାବିରେର ନାନ୍ଦିନୀ ଭେଦ୍ୟାରବୁରୁଷ ଏହିପ୍ରେରଣା କେଇବାକାରି. ଦ୍ଵାରାକାରି ଅନୁଯିରଂଭର ସପଳ୍ଳୀନିରେର କରି ମାତ୍ରଂ ରାଜାବିର୍କ ଶେଷିତ୍ର.

ഹരിയുദ്ധകൾ രാജു ഉംഗം അധ്യാദ്ധ്യാനം വാസി കർക്ക് അതുന്തര ടീച്ചർക്കരമായിരുന്നു. അസത്യം ചൊ യുന്നതിനാവേണ്ട പ്രോഗ്രാകൾ രാജാവിൻ്റെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കിയായിരുന്നു മനിയുടെ ശ്രദ്ധ. എന്നിട്ടും കല്ലവായി ഒരു വാക്കപ്പോലും അഭ്യന്തരം ഉള്ളരിച്ചില്ല. തന്റെ ഇക്ഷ്പാകവംശത്തിന്റെ ഒരു മാലിന്യമാണെന്നതിന്റെ ഇട യാക്കതെന്നായിരുന്നു ആ രാജഷ്ഠാനുടെ വിചാരം. രാജും മഴവൻ കരസ്ഥമായപ്പോൾ വിശ്വാസിത്തു രാജഷ്ഠാനു വിളിച്ചു,

മനാവ! ഭവാനെന്നിക്കുചിയേരയല്ലാമിപ്പോൾ
തന്നാത്രപരമാത്മാബന്നകിലിത്തുതൽ
തന്നെടയാജിത്തും ഡിനഞ്ചൗംഭേദങ്ങളിൽ
നിന്നന്നിതടവന്നേന്നിശ്വാസവാനത്തോന്തായം
പൊന്നാരഞ്ഞതാബന്നമുതലാകിയചമയങ്ങൾ
ബന്നാഴിയാതെയഴിച്ചുവെച്ചുചീനി
സത്പരംമരവിരിയുമുട്ടുമകനാട്ടം
മത്തകാരിനിന്നെയുംനടരന്നപൊല്ലുംകുന്നി.

എന്നപറഞ്ഞതുകേട്ട് രാജഷ്ഠി അങ്ങിനേതന്നു നാട്ടി വിട്ടു പോകാനൊരുദിഃംഖി. അപ്പോൾ താപസൻ അദ്ദേഹത്തിനെ പിടിച്ചുനിറ്റിട്ടിട്ടും തനിയും “കിട്ടവാൻഒരു പണം ഉടനെ നംബിക്കണമെന്നും” ആരുജതാവിച്ചു. ഒരു

രം

മാസത്തെ അവധി കിട്ടുന്നെന്ന് പ്രാത്മിച്ചതു് അന്ന
സബിച്ചു് വിശ്വാമിത്രൻ അന്വവാദം കൊടുക്കാതിരുന്നില്ല,
എന്നാൽ, കടിലമായ വിള്ളുകൾ ഉപയോഗിച്ചു് അ
ദ്ദേഹം രാജാവിനെ ഉപദേശിച്ചുവന്നു.

യർമ്മമാരങ്ങളോടും ഉള്ളിയാം മക്കോട്ടംകുടി രാ
ജുവിട്ടു പോയ ഹരിയുദ്ധത്രം പുരകെ നാട്ടകാർ,

“അടിയണങ്ങളും അറുളും! തന്മുരാനെ
വെടിയുന്നിതോന്നിതുമാത്രിയാൽപീഡിപ്പിപ്പാൻ
മനവയർമ്മത്തിക്കയ്ക്കൽപ്പാന്തല്ലോഭവാൻ
അഞ്ചുനേക്കുമാന്നാക്കിവുള്ളംവള്ളു്വൻ
പൊന്നടയോരെ! ധർമ്മരാഖിയാണെങ്കിൽ ഒന്നാൽ
ഇന്നടിയാരക്കുട്ടിക്കൊണ്ടഴുന്നുള്ളീടുണം.”

എന്നും,

“അറുളും! മഹാരാജ! പൊന്നടയോന്നെത്താദി
ക്കയ്യുനേ! വെടികയോ! തെങ്ങാളുക്കന്നിവന്നേ
എവിടെവോനെന്നാലവിടെത്തന്നെന്നെങ്കിൽ
ഇവിടെത്താടക്കിപ്പാപ്പു്താണാതിസുവം
എവിടെവാഴുന്നന്നീയവിടെന്നഗരമാ—
ഞാവിടെവോനെന്നാലവിടെസപ്രൂമല്ലോ.”

എന്നും,

നിലവിളിച്ചതുകേട്ടു് തന്റെ പ്രജകളെ നേരുംനോ

കക്കന്തിനായി രാജാവു് അല്ലെങ്കിനൊപ്പോയി. അപ്പോൾ വിപ്പോമിത്തൻ കള്ളംകുട്ടിക്കൊണ്ടു് രാജാവിനെ ശക്കാരിച്ചു തുനിമിത്തം അദ്ദേഹം കള്ളനീരോലിപ്പിച്ചു് സന്താപമശനായു് നടന്നതുടങ്ങി.

ഒട്ടവിൽ അദ്ദേഹം വാരാണസിയിൽ എത്തി. ആ നഗരത്തിൽ പ്രശ്നവർഖിച്ചു ഉടനേതനെ കൈറലിക്കൻ, രാജാവിൻ്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷിപ്പിച്ചു.

“മനബി! തികഞ്ഞതിനുമാസവുംപോൾമുന്നുനാ—
മെന്നാഥപറവെന്താരക്കെനിശമോക്കുന്നകിൽ
രാജസുയരത്തപ്രമാണികരിച്ചുനുമഹാ—
രാജാവേ! സകലിച്ചുദക്ഷിണതരികമേ.”

എന്നു് വിണ്ണം വിപ്പോമിത്തൻ അദ്ദേഹത്തിനെ നിംബന്ധിച്ചുതുടങ്ങി. ആ ദിവസം അവസാനിയുള്ളനാതി നമ്മേഖനെ പണം വല്ലവിധത്തിലും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കാമെന്നു് ഫരിയുന്നു പറഞ്ഞത്തോപ്പാർ “ഇംഗ്ലീഷ് തന്നെ തന്ന നീ തീര്ത്തില്ലെങ്കിൽ ഉൽക്കെടുമായ ശാപമേല്ലുവൻ” എന്നു് മനി ഭയപ്പെട്ടതിട്ടു് അവിഞ്ചിനു് മറഞ്ഞു.

എങ്ങനെയാണു് പണം ഉണ്ടാക്കുന്നതു്? നില്പന നായ താൻ ഇപ്പോൾ എവിഞ്ചേപ്പോക്കൻ? കടം വിട്ടാതെ പ്രാണൻ കൂട്ടുനാതായാൽ അതു് പാപവുമാനെല്ലോ. ഇങ്ങനെ ദാരോനു് വിചാരിച്ചു് ആ സാധുവായ രാജാവു്

ഒരിച്ചിൽ. അപ്പോൾ ചന്ദ്രമതി അട്ടത്തുവന്ന് ഓരോ സാന്തപന്നവചനങ്ങൾക്കാണ് അത്രേസ്സിപ്പിച്ച് ഇങ്ങനെ ചന്ദ്രതുറയ്ക്കാം.

“ഭർത്താവൈ വിഷാദത്തെക്കെവടിഞ്ഞാലും ഭവാൻ കാത്താലും നിജമൊഴിഞ്ഞെവകല്ലും വരാതിഹ സത്യത്തിൽനിന്നും ശൈറ്റിനടക്കം നരാധമൻ നിത്യവും നിദ്രയ്ക്കുന്നതനെ ചുടലക്ഷ്മീംപോലെ. തങ്ങടെസത്യത്തിനെപ്പുതിയശരത്തേന്നാലും ഭംഗമെന്നില്ലെങ്കിൽ പാലിച്ചീടുന്ന നരപതേ ആതിനെക്കാളുമതി മുവുമായോരുമം ക്ഷിതിയിലിപ്പേന്നാതു. പരയപ്പുടുന്നാതു.

ജനിച്ചുസന്നാനവുമെന്നിയ്ക്കു മഹീപതെ തനയോല്ലത്തിയ്ക്കുപ്പോസത്തക്കുവനിതകൾ ആകയാലെന്നു വിറുടക്കിടുന്ന മുതലുകൊണ്ടുകൊണ്ടവാനിനു ദിജന്നാക്കിണ്ണയേ.”

ഈ വാക്കുകൾ ശ്രൂവണപുട്ടത്തിൽ പതിഞ്ഞമാത്ര യിൽത്തനെ അഞ്ചേഹം മോഹാലപ്പുത്തിൽ പതിച്ചു. ഫുമിയിൽ വിശ്വാകിടക്കുന്ന രാജാവിനേക്കണ്ണ് ചന്ദ്രമതിയും എ എദയം തക്കന്നേപോയി.

“പുഞ്ചലിവാമണം! കഷ്ടമാണിത്തുല്ലോം
അങ്ങരെ അഭിചാരമണ്ണയ്ക്ക് പിടിപെട്ട്
രോമകംബളത്തിമേൽ പഴളിക്കാനേരു ണ്ണംഡിവാൾ
ഭേദിയിലിതിമണ്ണം കിടപ്പാനെന്നുബുന്നും.”

എന്നിങ്ങനെ വിലപിച്ചുംകൊണ്ട് രാജർത്തിയും മോ
ഹിച്ചുവിശേഷം ഇവരെല്ലാം നോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്നിരുന്നു
രാജകമാരൻ,

“അച്ചുനേ! യച്ചു! തരികനാഭരാഹയനിയ്ക്കുന്നി
യിച്ചുയുണ്ടാണു ഫോറുതരണമും! യമേ!
പരികുപ്പിൽയുണ്ടനിതെന്നടവായറിതാ
വരളുന്നിത്തുല്ലോം നാവുമണ്ണിനെന്നതനു.”

എന്ന് കരണ്ടതുതുടങ്ങി. കൂട്ടം, കട്ടികൾ മാതാ
പിതാക്കന്മാർക്ക് ഓരിട്ടന ഭിവഞ്ഞുള്ളൂം അപത്തകളും
അറിയുന്നണണാം—വിശക്കണ്ണവാർ ഫോറുക്കിട്ടിയാൽ അവ
ക്ക് തുള്ളിയായി. ചിരിയ്ക്കും; കളിയ്ക്കും; കത്തിച്ചറിയും;
എല്ലാരു തക്കതിനെന്ന.

ഈ വിധം അവരെല്ലാം സന്താപസമ്പൂര്ണനിൽ ദു
ഖിക്കിടക്കേ മനിയും അവിടെ വന്നേചേരും. വഞ്ചപ്പുട
യന്നായ മനിയ്ക്കണ്ണാം അലിവുതോന്നനും. കോപം ദു
ര്ത്തിമത്തായാലെങ്ങനെന്നും അതുപോലെയിരുന്ന മനി
യുടെ പ്രകൃതം.

“സത്യതാലഭ്ലാവിളങ്ങിട്ടനുകതിരവൻ
 സത്യതാലഭ്രേ നിലനിഴ്ക്കുന്നയരിതിയും
 സത്യതിലുറപ്പിയ്ക്കുപ്പെട്ടു നാം സപർഭ്ലാകവും
 സത്യവും വാജിമേധയവും തമ്മിൽ
 തെതാഷതു എസ്റ്റിക്കിൽ നിരത്തിപ്പുരിക്കിച്ചാൽ
 അതിരമ്പൈമേധത്താശാളം മെച്ചു-
 മായത്രഭ്ലാകത്തിങ്കൽ സത്യമെന്നാഗ്രമതം.”

എന്നാക്കേ ഉപദേശിച്ചുംകൊണ്ട് കക്കണ്ണായ
 മഹി രാജാവിശന പിന്നായും പിന്നായും അലട്ടി, ശവി
 യൂജമെന്നമട്ടായി. ഭാസ്ത്രയെ വിറും പാനം വാങ്ങിക്കാലും
 പാപകർമ്മത്തിനിടവരങ്ങതെന്നവിചാരിച്ചു് രാജാവ്,
 ദയനിയമാകംചൗളം വിളിച്ചുപറത്തു.

“നഹരവാസിക്കളുകോടകമവിന്നെടാ ക്രുവേ!
 നിവിച്ചജനാദാളംമെന്നടെവചനത്തെ,
 അതുനിന്നെന്നു നിജാദാളുന്നുവോദിപ്പുതു,
 പെൻറരേഖയമാനാഷൻ തൊന്നൊങ്ക കോലയാളി
 കടിനക്കാരന്നായ രാക്ഷസസന്നോപക്രേശ
 കോടിച്ചപാപിഞ്ഞനോജബാധിപ്പിനെന്നെന്നിങ്ങൾ
 പ്രാണവല്ലഭതനെ വിള്ളുവാൻ വന്നിടിനേൻ.”

തസ്മയം ഒരു രൂഖാഭ്ലാവമന്നാൻവന്ന് രാജപ
 തിയെ വിലയ്ക്കുവാങ്ങി. ആ മഹതിയെ കുത്തുംചുറി
 പുട്ടിച്ചു്, വലിച്ചുംകൊണ്ട് പോകനാതുക്കണ്ട് രാജാവും
 മക്കാം കണ്ണാനിൽ തുകി. താൻറെ അമ്മയും് എന്തൊ വലി

ଯ କାହାର ପିଟିପେଣ୍ଟିବେଳୀଙ୍କିତରେ ତାମିତାସ୍ତ୍ରରେଣୁ
ବିଚାରି. ସଂୟୁକ୍ତି ମାତାପିଲଙ୍କର ଦେବଶରୀତିରେ
ପିଟିପ୍ତ୍ତି କରିବାର ନୁହାଣି. ଶ୍ରୀମଦଗାନ୍ଧୀ କାନ୍ଦୁଜଟ୍ଟିର
ପ୍ରେସ୍ ବ୍ୟାଲଙ୍କ ପିଟିପିଟ୍ଟି. ସପ୍ତତମ ପିରିଯନ୍ତା ଏବଂ
ବସନ୍ତରେ ଆମ ଯୁଦ୍ଧଗଭାବୁନ୍ତା ସଞ୍ଚକର ଏତମାତ୍ର
ମାଜାନ୍ତା ପ୍ରତ୍ୟକଂ ପରିବାହନିଷ୍ଠାପିତା.

“ବିକ୍ରିଅବାଧରେଣ ସପାନୀ ବିକ୍ରିଅବାଧନି ଯୁଦ୍ଧରେ
କ୍ରିତିନ୍ତମ୍ଭଵ ତତୀରା ତାମାନ୍ତକାମୋଦୀବୁ
ହି ପିଟିପିଟ୍ଟାଇ ପୁନରିବେଳକାମୋଦିନି—
କେ ବିକାର୍ଯ୍ୟଗଭାଷ୍ୟ ଓ ଉତ୍ସାହମେନିରେସେଇରେ.”

ଏହାରେ ପ୍ରାଚ୍ୟନ୍ତି ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ କରନ୍ତରୁଷୋଧି. ଏହି
ବିତ୍ତ ଅତି ସରିବିତାତିକିଲେଣେ ପ୍ରାତମା ଆମାଶରିଚ୍ଛୁ
କଟିଫେର୍ଯ୍ୟା ଅତି ବୁଝିବୁନ୍ତି ରାତରେଣୁ ଯିବାର.
ଏହାଙ୍କ, ଶୁନ୍ତରକାଣକ୍ତି କରି ଦୃଢ଼ିବାର ତିକିରିବାର ସା
ଧିତ୍ତିଷ୍ଠିତ.

ଆମମନ୍ତରମାତା ନକ୍ଷାତିରିଲ୍ଲୁଗାତିରିନିତି ପାଣି
କିମ୍ବ ଉତ୍ତମମନ୍ତରମାନକ୍ତି ସପାନୀ ନମାନେଷ୍ଟି. ଶ୍ରୀଯୁ
କଷତ୍ତିର ସଞ୍ଚକରିକାଣକ୍ତି ଅତିରାତି ଯୁଦ୍ଧରାତିରେ ତରାନେବାକି
ଯିତର କୁଣ୍ଡାମାନକ୍ତି ହୁଏ ରାଜୁପିଲୁରାତ ଆମ୍ବାଫିରାତ
ଅବାସମ ଅଭେଦପକରମାତିତିର୍ଥ ନିତି ଆହୁତିରାଷ୍ଟ୍ର
କବାନିଷ୍ଠାପିତା. କଷ୍ଟିର କଷ୍ଟିର! ରାଜୁପିଲଙ୍କା ନାହିଁ ନ
ଗରାନ୍ତିକୁ ଆମ୍ବାଯିରିଲୁପ୍ରତି; ବାନୁପ୍ରତିକାଳିକାତିକ୍ଷାଯ ହୋ
ନ୍ତି ଯୁଦ୍ଧ ପୁରୁଷା ପାନୁଷ ତତିଚ୍ଛା ଅତିରି! କରିବୁ ସପାନୀ

ദേഹവുംമാത്രം ശ്രഷ്ടിച്ചു. രാജാവിനെ വിശ്വാമിത്രൻ ചെറുതെത വിട്ടില്ല. പിന്നൊഴും പന്നാത്തിനാൽ അദ്ദേഹത്തിനെ അലപ്പിക്കേണ്ടിരിക്കും. എന്തുചെയ്യാം. സാജീവങ്ങൾക്ക് ഈ വിധമായ കഴുതാനുവദിച്ചുവരും. നേപാൾ റാഡ്രോനാം കാഞ്ചാനുരത്തുപൂർവ്വി സംശയം ജനിച്ചുക്കാം. ജീവിതം സുഖഭ്രംഗസമിഗ്രമാണെന്ന് സങ്കടത്തിൽ പെട്ടെന്നുനാശം ഗ്രഹിയ്ക്കുന്നില്ല. ഭിവത്തിൽ പതിയുള്ളവയാണ് കത്തവുംകർമ്മങ്ങൾ അനിഖാതതെ ഭവ്യം പാരജിഷ്ടിൽ എപ്പുപ്പെടുന്നവക്കും, വല്ലതായ സുവാനുവദിച്ചു നോക്കേണ്ടാർ ഭരംഭിംബത്താൽ മതിമറന്നപോകുന്നവക്കും ശരാശരപതമായ ഒന്തവും ദരിയുള്ളവംപ്രതിയുള്ളക്കയില്ല. ഹരിയുദ്ധനെപ്പോലെ ധമ്മാചരണത്തിൽദ്വാരാതുനായിരിയുള്ളവക്കും ഈ മാതിരി അഭിഭവങ്ങൾ തങ്ങാളു പഠിക്കിയുള്ളന്തിനാവേണ്ടി തെവശതായും നിഖിലതനായും കൊണ്ടുപോളായിട്ടുള്ളൂ.

ഭൂമാക്കൾ ലോകത്തിൽ വിജയം സിഖിയുടുക്കും എപ്പോം, സത്യംതന്നെ ജയിയുടുക്കുമെന്നും ഈ കമ്മനിൽനിന്നും നമക്കൾ ഗ്രഹിയ്ക്കാം.

“സത്യമേവപരമുവമാ”

എന്ന് ബോധ്യജ്ഞനോക്കായിരുന്ന ഹരിയുദ്ധാം അഭിഭവും തമാഴി വന്നുചേരുന്ന നിഖിലങ്ങൾ സത്യലാലനത്തിൽ നിന്നുംനിന്നും ഭിവത്തെക്കാം കർന്മമായി തോന്നിയില്ല.

അതുകൊണ്ട് ഒരു ചാന്ദിയാലും തന്റെ ഭേദമന്ത്രം
 അടിമപ്പെട്ടതീടു്, അഭ്യർത്ഥം തന്റെ കടങ്ങിത്ത്. ഭിവം
 വയബ്യോധം കുടുംബത്താട, ഏന്ന പഴമൊഴി അന്നസരച്ചു്,
 ഓരോഹോ അതുപത്രകൾ തുടരേതുടരെ അഭ്യർത്ഥത്തിൽ
 നേരിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. ഏകപുത്രനായ രോധിതാസുന്ധ
 മരിയ്ക്കുന്നതു്, പ്രേമിജനഥായ ചന്ദ്രമതി ചുത്രശോക
 തതാൽ വിലപിയ്ക്കുന്നതും അഭ്യർത്ഥത്തിനു് കാശാവാൻ
 ഇടയാക്കി. ദ്രവിൽ ശിത്രമഹത്യാക്കരിം ചുമതലപ്പെട്ട
 ചന്ദ്രമതിയെ വധിയ്ക്കുന്നതിനായി തന്നെ ഏറ്റാപ്പീച്ച അ
 വസരത്തിൽ ആ സ്ത്രീ തന്റെ ഭാത്യാജനനു് പ്രത്യുഖി
 ശതയുഗഭായെങ്കിലും അഭ്യർത്ഥം സപ്രത്യുഖനിഷ്ഠാനത്തിൽ
 നിന്നും വൃതിചെലിയ്ക്കാതെ അവശ്യ ബെട്ടവാൻ വാഴുരി
 യപ്പോധം ഭേദമാർ പ്രത്യുക്ഷിപ്പിച്ചു് വേണ്ടപോലെ അ
 നഗരഹിത്. വിശ്വാമിത്രതന്റെ ശ്രമങ്ങളും വി
 ഹലമായി വീച്ചുതുകൊണ്ടു് വസിയ്ക്കുന്ന സത്ത്രാസുനായി.
 തന്റെ അഹംകാരത്തിന്റെ ഫലമോഹന്തു് വിശ്വാമിത്രനു്
 ഇളിഞ്ഞാക്കയും ചെയ്തു. സത്ര, സന്ധാരയ രാജാവിനു്
 നാശമായ സകല ഏതുപ്രാണങ്ങളും വിണ്ണം ലഭിച്ചു. സപ്പുദം
 ശത്രാൽ ഉരിച്ചു ചുത്രനേയും അഭ്യർത്ഥത്തിനു് സജീവ
 നായി തന്നെ കിട്ടി. ഇങ്ങനെ സത്രംതന്നെ ദ്രവിൽ
 ഇരിച്ചു.

ബിഹാർ.

“താതകാൽമനാജത്വം എന്നാകിലും
മോദേനചയാസനവന്നരത്തമാണ്.”

പിതാവിൻറെ അജതകക്കൈ ലംഗിളിച്ചന്നക്കണ്ണാൽ
പാപമാകുന്നു. പറയാതെത്തന്നെ താതകാൽമം തിരക്കി
യറിഞ്ഞു നിരബേഗവനാതാണ് ഉത്തമം. പണ്ട് ചാറ്റ്
വാംശത്തിൽ ‘ശാതന്’ എന്ന് ഒരു രാജാവും ജനിച്ചു. അം
ദ്രോഹത്തിന് ഗംഗാദേവിയിൽ എടുക്കുന്ന പത്രമാണണായി.
അക്കീന തുല്യമായ തേജസ്സാട്ടക്രമിയ ഏട്ടാമത്തെ പുതു
നായിങ്ങനെ ശാമാദത്തുണ്ട്. അത്യുത്തു എഴുപ്പത്രമാണും
രാജാവിന് നഷ്ടമായിരുപ്പായതിനാൽ ഭീഷ്മരെ അദ്രോഹം
വളരെ വാസല്യത്തോട്ടക്രമി വളരെ. ബാല്യത്തിൽ
തന്നെ വേണ്ട വില്പക്കളുണ്ടാം ആ രാജക്കമാരൻ അഞ്ചിനി
ച്ചു. ആത്മജാനാനത്തിലും ആയുധവില്പയിലും ഒരുപോൾ
ലെ അദ്രോഹം നെന്നപ്പും സന്ധാരിച്ചു.

രതിയ്യുടുക്ക ശേഷം ‘അമിതപരാക്രമമുടയപടയോട്ടം’
ക്രമി യമനാതീരത്തിൽ നായാടിക്കാണ്ടപ്പോൾ

‘കസ്ത್ರಿಗಣಿ’ ಎನ್ನ ಕೆಕವತ್ತಂಗಾರಿಯೆ ಕಣಕ್ ಅವ
ಹಿಂ ಅಂಧರಹತಗಾಯಿಷ್ಟವಿಶ್ವ. ಏನಾತ್, ಅವಹಿಂ
ಗಿಂಂ ಇಗಿಷ್ಟಿಗೆ ಪ್ರತಿಗೆ ರಾಜಾವಾಕ್ಷಾಮಣ್ ಶಪದಂ
ಚೆಯ್ಯಾತ್ ಮಾತ್ರಮೆ ತನೆಗೆ ಮಹಿಲೆ ರಾಜಾವಿಗೆ ನಲ್ಲಿಕ್ಕು
ಹಿಂ ಏನ್ ಕೆಕವತ್ತಂ ಶರಿಶ್ವತಿಗಾತ್ ರಾಜಾವು ವತ್ತ
ರೆ ಕಾಗ್ನಿತಪ್ಪಕ್.

“ಎನ್ನಂತಹಂಗಾಂತಹನಿಷಣಗಣಯಿರಿಷ್ಟಿಗೆ
ಂಾತ್ತಿಗ್ರಾಹರಾಜುಮಲ್ಲಾಮಣಗಣಕಾಣ್ಪುತ್ತಾನ್.

ಎನ್ನವಿಚಾರಿಶ್ವ ರಾಜಾವು ಸಪರಾಜ್ಯತಿವೆಯ್ಯಾಮಣಾ.
ಅಂಧರಹತತ್ತ ಶಾತಾ ರೋಗಾತ್ತರಗಾಯಿಷ್ಟವಿಶ್ವ.

“ಅಂಗಾವುಂಗಾಂಹಂಪಾಲಮಾನಾಮೆವಣತಿಲ್ಲಾ
ಗಂಗಾಯಿತ್ತಿತ್ತಾಕಿಯಂಗಾಲವಚಿತಂಚೆಗೆ
ಸಂಗಿಶ್ವತ್ತಾಕಿತ್ತಾಯಿವರಣಾರಿತಣಿತ
ರೋಗಾಮತ್ತಾಂಪಾರಂತ್ರಾನೀಗ್ರಂತಣಣಣಾಗಾ
ಂಾಗಾರಜಣಣತ್ತಂಪಾರಣತ್ತತ್ತುತ್ತಾಣಿಗಾನ್.

ಗಂಗಾಂತಹನ್ ಈ ವತ್ತಂಭಾಗಂಕೆಕ್ಕು ಅರ್ಥಾತ್ತಂ
ಡಿವಕಾರಣಂ ಅರಿಯೆಣಾಮಣಂತ್ತ ಉತ್ತೇಣುತ್ತಾಂತ್ರಾಂತ್ರಾ
ರಾಜಾವಿಗೆಗೆ ಸಮಿಪತೆತತಾ. ಶಾತಾ ಕಾರಣಮಲ್ಲಿ
ಪ್ರತಿಗೆ ಯರಿಸ್ತಿಶ್ವ.

“ಉಣಿಗಿಣಿಯಾತಮಕಣಿತಗಣಾಯಿಗಿಣಿಯ್ಯೊತ್ತಿ
ಗಿಂಂಂತಹವಚಿಯೆಮರಣಾಗಿಗಣಕಾಣಾಷ್ಟಯಾತ್

എന്നത്തിൽ പരിതാപമേറണ്ടാൽ ക്ഷണാളിയ്ക്ക്
മുന്നമേരാന്നുണ്ടായിൽക്കേട്ടതാനിലിയുണ്ട്
എക്കൂത്തപമുത്തപമോടൊക്കെമല്ലോ.”

ഈ വാക്കുകൾക്കും ഗണ്ഡാദത്തൻ പിതാവിന്റെ
സുതന്നാടു് ചോദിച്ചു് കാഞ്ഞങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി: “ഈതു
മാത്രമേണ്ണജീഹം? താതൻ വുസനിയേണ്ട അവയവമില്ല
ല്ലോ. അട്ടുണ്ടെ പ്രീതിയും വേൺ്തി സന്ന്യാസം സപീകരി
യും വാൻ താൻ ഒരുക്കണ്ണാണോ.” ഈ വിചാരങ്ങളുടെ കൂടുതലിൽ
കൈവര്ത്തണമീപം ചെന്ന് സത്രംചെയ്തു് ശനിവാരിന്റെ
അതുരുഹംപുത്തി വരുത്തിക്കൊടുത്തു. അന്നമുതൽ ഗംഗാ-
ദത്തന്നോ ഭിഷ്ണുർ എന്നോ ഒരു പേജലച്ചിച്ചു.

പിന്നീടു് ഭിഷ്ണുർ കസ്തുരിന്ദയി യുടെ പുത്രമാരായ
ചിത്രാംഗദണ്ഡന്റെയും വിചിത്രവീഞ്ഞന്റെയും ഉപദേശ്യാവാ
യും തക്ഷകനായും ഇങ്ങനാല്ലെന്തെ രാജ്യം കരസ്ഥമാക്കണ
ന്നതിനോ ശ്രമിച്ചില്ല. ഭിഷ്ണുയുടെ പ്രതാപം സ്വർഖ്ലോ
കംവരെ വ്യാപിച്ചു. ദേവാനുരാധിലുത്തിനായി ഏറിയും
അദ്ദേഹം സ്വർഖലോകത്തിൽ വസിച്ചിരിക്കുന്ന അവസ്ഥം
നോക്കി, ചിത്രാംഗദൻ എന്ന ദന്ധവും,

“പേജനിമാറിയിട്ടുകൊള്ളിക്കയല്ലായ്ക്കിൽ
പോരിന്നപുറപ്പുട്ടേന്തുമേ മട്ടിയാതെ.”

എന്നോ ഐഡാഷിച്ചുകൊണ്ടു് രാജാവായ ചിത്രാംഗദന്നാട്

യുദ്ധത്തിന് പൂര്വപ്പെട്ട്. ആ യുദ്ധത്തിൽ ചീതാംഗരാജാവ് മരിച്ചപോയി. അസുരമാരെ ജയിച്ചിട്ടും ഗംഗാ-ദത്തൻ തിരിച്ചുവന്നതിന്റെശേഷം അഭ്രഹം വെറും ബാലനായ വിചിത്രവിത്തുംനാരാജാവായി അടിശേഷകം കഴിച്ചു. പിന്നീട് സാങ്കവനെ ജയിച്ചു് അംബികാ, അംബാലികാ എന്ന് രഞ്ജാജക്കുരുക്കളെ അപാരമിച്ചു് വിചിത്രവിത്തും നൽകി.

വിചിത്രവിത്തും രാജയക്ഷീ പിടിപെട്ടു് ദൈഖവന തതിക്കതനെ മരിച്ചപോയതിനാൽ ആ രാജാവംശ നശിയുണ്ടെന്ന നിശയിലായി. വംശത്തെ നിലനിർത്തിക്കാണ്ടുപോക്കനാതിനാം സത്യവതി ഭീഷ്മജമായി ആലോചിച്ചപോരാം അഭ്രഹം ഒരപായം പാതയുംകാട്ടുത.

“**ഭ്രാഹമാരായുള്ളുനമ്മടകക്വാത്തിന
ആരാഗാരത്രേഥനാകാരനാംനമ്മശാനുൽ
നാരിമാരിയവകമാരണരല്പാപിച്ച
പരാതേകല്ലത്തുംസന്തതിയുണ്ടാക്കക്ക.**”

ഭീഷ്മജട മും ഉപദേശമാസരിച്ചു് സത്യവതി വേദവ്യാസനെവായത്തി. അഭ്രഹംത്തിൽ നിന്നമാണു് മുഞ്ഞാജീതദേഹം പാണ്ഡുവിജൻായും ഉല്പത്തി. മുതാ-മുൻ, ജാത്രാ അനധനായിതനാതിനാൽ, പാണ്ഡു ഭീഷ്മജട ആലോചനയോടുകൂടി രാജ്യം ഭരിച്ചുവന്നു.

പാണ്യംവന്നു കാലാനന്തരം രാജു തതിൽ പാണ്യം
 വാഹാങ്ങം കെളരവമായും തമമിൽക്കുളമായി. രാജും
 അവർ തമമിൽക്കുളത്തു എഴുപിലും, പാണ്യവന്മാരെ കു
 പടവിച്ചുകൾ ഉപയോഗിച്ചു് രാജുത്തിൽനിന്നും കെളരവ-
 മാർ ബഹിപ്പുരിച്ചു്. ഭീഷ്മൻ ഭാജ്ഞാമാരായ ഭാഞ്ചായനാ
 ദിക്കളുടെ ഭാരാലോചനകളിൽ ഭാഗഭാക്ഷായിനില്ലെ.
 നേരമറിച്ചു്, അവരെ കഴിയുന്നതു നല്പുവഴി യൈച്ചു് കൊണ്ടു
 ഹോക്കന്തിനു് ഗ്രാമിച്ചതേയെത്തി. ചുവിൽക്കുളരവയു
 ലഭിണ്ടായപ്പോൾ ഭീഷ്മൻ കെതരവപക്ഷപാതിയായി
 ശ്രദ്ധിച്ചതു് ന്യായരഹിതമാണെന്നു് ചിലർ പരയുമാ
 തിരിയും.

യമ്മപുതർ ഭീഷ്മരെ മെന്നക്കണ്ടോ,

“തരികമമയുധിവിജയമതിൽവരദമകനി,
 സത്രാത്തിലേപ്പുംപിശ്ചത്രീലടിയനോ?”

എന്നു് പ്രാതമിച്ചപ്പോൾ ഭീഷ്മൻ പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ
 എന്തായിരുന്നു എന്നു് നോക്കുക.

“യമതനയിവിരവിനൊട്ടുവരികജയഞ്ചിയു
 വാഴനീവാഴ, നാൽവന്നിൽവാണീടുവൻ
 സമരഭവിരണമിഹവത്വതിനപോരിനായ
 ധമ്മജനിങ്ങളോടിനമുതിന്തും.”

വാസ്തവത്തിൽ ഭീഷ്മൻ കെളരവപക്ഷപാതിയായിരു

ഉണ്ടായിരുന്നു. പലേ അപകടങ്ങളിൽനിന്നും വിച്ചരം അവരെ രക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കൈയറവ യുദ്ധാരംകോലത്തു് അദ്ദേഹം ധർമ്മവു ഗ്രാഡികൾക്ക് നൽകിയ ഉപദേശങ്ങൾ നാം മനസ്സിൽ തതി വായിയേണ്ടതും അനാസരിയേണ്ടതും അതുകൊം.

ഒദ്ദേശ നാമക്ക് നൽകിട്ടിയുള്ളിരക്കി ഉപാധ്യായിച്ചു്, നാം വിധിപ്രയത്നങ്ങളിട ബലവാവെല്ലതു തുലനംചെയ്യു് നോക്കേണ്ടതാണെന്നു് അദ്ദേഹം ധർമ്മ പുതാദിക്കുക ഉപദേശിയേണ്ടു്. എല്ലാം വിധിപോലെ വന്നചേരം എന്നു് അഭിഭാഷി വിശ്രമിച്ച ഫോറു നാബർ പലകം ഉണ്ടു്. അവർ പ്രായേണ്ട അല്പസന്മാരായി കാലാവധിപനം ചെയ്യുന്നതാകിട്ടാണു് നാം കണ്ണ വരുത്താതു്.

“എത്രപ്രഥമകൊണ്ടു് അധികരിയ്ക്കുവാക്കു് അന്ന ഭവം നാശമാണെന്നു് വിച്ചരം പരഞ്ഞതിരിയ്ക്കുന്നതു് ഹാസ്യവമാകുന്നു. അവിനയം നിശ്ചയമായി സന്പത്തിനു് നാശകരമായിരിയ്ക്കും. എട്ടത്തുവാട്ടു ദരിയ്ക്കുലും ദണ്ഡകാര്യത്തിലും അരുതു്.

പാദപ്പറലപ്പഴക്കംമുഖ്യേപ്പെണ്ണജിച്ചിട്ടിൽ
സപാദമില്ലപ്പോൾപിനെന്നുവിത്തുമില്ലാതെവരും;
പുകപമായതുണ്ണജിച്ചാലതിരിസമുണ്ടാം
വുക്കുവുമണ്ഡാംപിനെന്നപാവവുമണ്ടായ്ക്കും.

രന്ന

“സാരമായ വാക്ക് അതുപറഞ്ഞാലും അതിനെ
നാം സ്പീക്കരിയ്ക്കണംതാണ്. പഞ്ചത്തിൽ കിടക്കുന്ന
സ്പിന്നേരുകയും നാം ചേക്കുക്കൊള്ളുന്നുണ്ടെല്ലോ. രൂത്തി
മീന്ന് ഏതുകലത്തിൽ പെട്ടുവന്നാണെന്ന് നിന്റെനാ
ണ്. രൂത്തുവാൻ നിന്തുച്ചാജാതിയിൽ ജനിച്ചുണ്ടും എ
ജുന്നംകനു.” വിഭരദൈക മൂന്ന് അഭിപ്രായം വേദാശ്വമത
എം ആണ്.

“പരമാത്മവിത്തത്രം പദ്മാസ്ഥിജാത്ര
ഗ്രാഹം സ്വാധീനം സ്വാധീനം കിടക്കുന്നാൽ
വിത്തത്തിലന്നുയാഘാലിച്ചിട്ടും യാശനാ
നിന്തുവുമായിഡോചിന്തിപ്പ്” എന്നുള്ള

വിഭരദവർക്കുത്തെ നാമേല്ലായ്ക്കും ഓത്തിരിയ്ക്കണം
ബിഭരദവർക്കുത്തെ.

ഉത്തമംബാരാക്കിട്ടുള്ള വക്ക് “ഒക്കാൾ ത്തിൽമാത്രമെ
ഡൈമിള്ള. ആവഹാനിവന്നാൽപോലും അവമാനകരമാ
യും ജീവിതത്തെ അവർ വവ്വുകുകയും ദേഹപ്പെട്ടുകയും
ചെയ്യുന്നു. പുജ്യസ്ഥാക്ക് ആരഭാഗാലപ്പാരാജാഖൈ,
എം. എ. മുതലായ ബിജ്ഞകരും കുമാത്മായ അല
ക്കാരാജരുംനാണില്ല. ‘ശ്രീലമെത്രയും പ്രധാനം’ എന്നു
ണ് വിഭരദ പറയുന്നതു്.

ഭരാതമാക്കരംക്ക് സത്യം, ആർജ്ജവം, ശ്രദ്ധം, സ
ംഭാഷം, അനഃ്പന്ന, വിത്തശാന്തി, പ്രിയവാക്കും മുതലായ

ഉണ്ടാക്കിരിയ്ക്കയില്ല. പാച്ചിയാനമാണ് ഗവണ്ടെന്റ് പ്രതി.

കറിനമായ വാക്ക് രിയ്ക്കും പാതെതുപോകാൻതു. നാരാധരപ്പും ദേഹത്തിങ്കൽനിന്മാട്ടത്തിടാം, കൂരവാക്ക് ശല്യമെടുക്കും ചികിത്സകനില്ല”നാം വിഭരം പറഞ്ഞിരിക്കും നോക്കുക. ഒരു അപദ്രവത്തെ നിരീക്ഷിയ്ക്കുന്നതു നാതുപോലെ കോപാ നമ്മുടാട അന്തർഗാശാവജ്ഞത്താണ്. ആരംഭിക്കുന്ന വക്ക് ദെയൽമും, കാമമുന്നുന്ന വക്ക് നാജാവും, അസുഖാല്പ ശിഖാക്ക് ധന്മചന്ത്രം — ഉണ്ടാക്കാതലില്ല. അതുപോലെതാനു “ശാന്തിത്വില്ല; കൂരാൻ നാമിയില്ല; സുവിയ്ക്ക് വില്ലില്ല; കോശമില്ലവസ്തു; സവിവുമിപ്രതിനാമപണ്യിതനോത്താൽ”

ബുദ്ധിമാനാർ മിത്തങ്ങൾക്കും, കൂത്തുജന്തനമാരം ഡരാക്കംകളും, വിനയശാലികളും ആയിരിയ്ക്കും. മുല്ലമാരാ നാം ആരംഭിക്കുന്നതാണ്. മുല്ലമാരില്ലാതെ സക്ക് “സദി” അംഗീരാം ധർമ്മത്തെ ചൊല്ലിടാത്തവർ മുല്ലമാർ അംഗീരാം ആണോ വിഭരണ്ടെന്നു.

സാസ്ത്രാകാണ്ട് നമ്മക്ക് സിഖിയ്ക്കാവുന്ന പത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളാം വിഭരം പായുന്ന അഥവാ—“സത്യാ, തുപാ, ശുതം, വില്ല, കലം, ശീലം, ശൈതി, ധനം, ശൈത്യം, വിചിത്രകാശ്യം” ഇവയാക്കാം. അചനാജാദാട്ട് വിഭരം പായുനാവാക്ക് ഇപ്രകാരമാണോ.

രവ

“വാസരത്തിക്കൽപ്പവർത്തിക്കിലേരാത്രുഹിനെ—
വാസംചെയ്യിടാവിത്രസുവമായെന്നറുനം
എടുമാസവുംപ്രവർത്തിക്കിലേപുനരതി
ഔഷ്ഠിമാസങ്ങൾനാലുംസുവമായ്‌വഗിക്കാവു
യൈവന്നതിക്കൽപ്പവർത്തിച്ചുത്തമാജിയ്യിലേ
ചെരുവാടവാല്ലക്കുത്തിൽസുവമായ്‌വസിഡ്യാവു.
സ്ന്മധിതമാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ ആരുഹമളളിച്ച വൻ,

“എപ്പോഴുപ്പിയംപറഞ്ഞിട്ടവാൻപലരു
ണ്ണപ്രിയമെന്നാകിലുംപാപ്രതെത്തചൊല്ലിട്ടവാൻ
സത്യപ്രശ്നമാരുമില്ലകേരംക്കാനമാരുമില്ല
ഭർബോധമളളിജനമെന്നിയില്ലാരേടത്തു”

എന്നിളിച്ച വിച്ചരവാക്കും ഓത്തിരിയ്യേണ്ടതാണ്. ഇങ്ങനെ
പലേ സദ്ധപദ്ധരണങ്ങൾവിച്ചരവാക്കുത്തിൽഉണ്ട്. അവയിൽ
നിന്ന് വിച്ചരണെ മാറ്റംതന്നുംപ്രത്യക്ഷമംക്കാതാണ്.

വിച്ചരൾ ഒക്കമാരിൽ അപ്രാശജ്ഞനാം ആയിക്കുന്ന
വിച്ചരൾ കൊടുത്ത കണ്ണതിന്റെക്കാർ സപ്രദാതരമായി. അരി-
സ്തിഖ്യൾ യാതൊന്നം ഭക്ഷിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് ദരിക്കൽ പ്രസ്തുത
വിയ്യേകയുണ്ടായി. അതിൽനിന്നും അംഗേഹത്തിന്റെ
ഒക്കതിയുടെ ആധിക്കും വെളിപ്പേടുന്നു. വിച്ചരരസപ്പാല
സദ്ധപദ്ധരമാരായിരിയ്ക്കുവക്ക് മോക്ഷം സിദ്ധമാക
നാതാണ്.

